

Les principals claus del conflicte
El Congo: esperances defallides

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Txelui Moreno

“La legalització és una qüestió de temps”

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N219

9 de març de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Inspecció de Treball fa batudes a les empreses per trobar sense papers

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

Una operació conjunta coordinada pel Departament de Treball i la policia espanyola d'immigració va acabar amb deu detencions a una fàbrica de Martorell

XOSÉ QUIROGA GARCÍA

ALBERT GARCÍA

La resistència als desnonaments suma la mobilització del veïnat i d'activistes

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

8-M: fer visible allò invisible

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

ÀNGEL MONLEÓ

La contaminació ja supera deu vegades els límits permesos

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

La contaminació a l'àrea metropolitana és molt superior del que

imaginem. Les dades que es desprenen dels observatoris palesen que, del gener al febrer, s'han superat repetidament els nivells d'alarma.

86.228 milions de guanys en plena crisi

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Cau un (((Gargall))) a la Catalunya Central

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL · NI BANCS NI ESPECULADORS NO PAGUEN LA FACTURA DEL COL-LAPSE FINANCER

2010: els bancs, les empreses i la borsa guanyen 86.228 milions en plena crisi

Amb el 17,39% dels principals guanys bancaris, empresarials i borsaris registrats el 2010 n'hi hauria prou per revertir la retallada antisocial de 15.000 milions decretada el mes de maig

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Tercer any de la crisi i tercer any consecutiu de beneficis milionaris per als bancs, les empreses i els parquets borsaris. 2010. L'abast del frau econòmic i l'estafa política tornen a tenir dades: els cinc primers bancs espanyols van obtenir uns beneficis nets de 15.000 milions l'any passat. Paradoxalment, la mateixa xifra de la retallada antisocial imposada per l'executiu de Rodríguez Zapatero el maig passat: 50.000 milions fins el 2013, 15.000 dels quals s'han d'aplicar durant el 2010 i el present 2011. Qui paga la crisi? I qui se'n riu?

Gran banca: 14.940 milions

Només les cinc grans entitats financeres han declarat, al tancament de 2010, uns beneficis nets de 14.940 milions d'euros. Un 5% menys respecte l'any anterior, en què van obtenir 15.694 milions. El rànquing l'encapçala, un cop més, el Banc Santander d'Emilio Botín, amb 8.181 milions nets en guanys. El segueix el BBVA, amb 4.606 milions; La Caixa, amb 1.307 milions; el Banc Popular amb 590, i Caja Madrid, amb 256 milions.

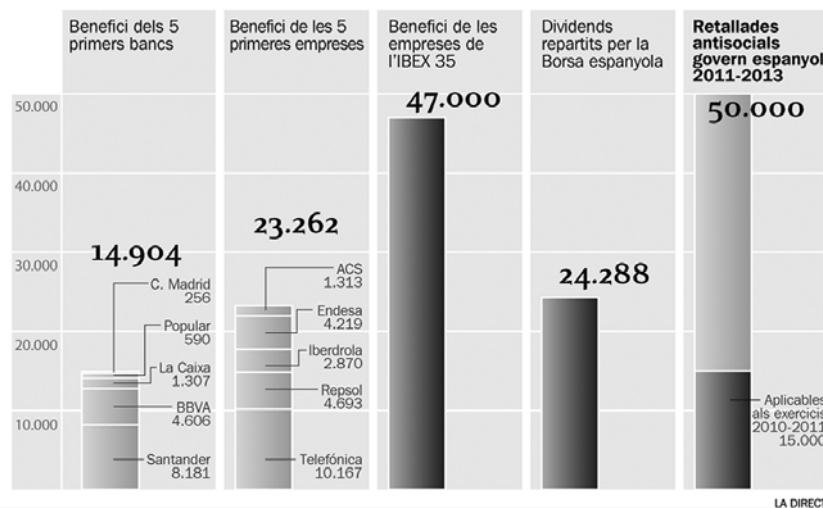
Les cinc primeres entitats financeres han guanyat 36.959 milions d'euros durant els darrers dotze mesos

Les dades, però, estan doblement esbiaixades. D'una banda, perquè totes cinc entitats financeres han tancat l'any amb dotacions milionàries per provisions que pugen fins els 6.670 milions addicionals. El Santander ha destinat 472 milions; el BBVA, 431; La Caixa, 2.651; el Banc Popular, 1.834, i Caja Madrid, 1.282.

D'altra banda, en una economia globalitzada com l'actual, cal tenir en compte que les tres primeres entitats disposen d'altres filials i marques que també han continuat registrant guanys i que cal comptabilitzar a part. Les filials del Santan-

■ 2010, el tercer any de la crisi?

Estat espanyol, 2010. En milions d'euros.

en van repartir 32.208, segons les dades de Borses i Mercats Espanyols (BME).

Els sous executius: sense cap crisi

Qui tampoc nota la crisi són els elits. Els 584 càrrecs de consellers executius i alts directius de les empreses de l'Ibex35 van cobrar una mitjana de 989.000 euros durant el 2009. Van arribar a uns nivells retributius que no s'havien assolit mai, tot i la caiguda parcial de beneficis i malgrat el fet d'haver estat, oficialment, el pitjor any de la crisi. Aquesta mitjana suposa 113 cops el salari mínim, mitjana que el 2005 se situava a 93 cops superior. La diferència encara és més abismal si se ceneix la comparació als càrrecs de consellers executius: cobren 313 cops el salari mínim com a mitjana: 2'7 milions anuals. Fa quatre anys, la diferència se situava en 208: ha augmentat un 33% enmig de la crisi. I tot plegat, sense incloure el càlcul milionari de les seves pensions.

Durant el 2010, les empreses cotitzades a la borsa espanyola han retribuït 24.288 milions a les accionistes

Amb noms i cognoms, els salaris de la vergonya més elevats es troben al Banc Santander: Alfredo Sáenz, conseller delegat, cobra 10,2 milions anuals. El segueix Ignacio Sánchez, president de l'elèctrica Iberdrola, amb 5,34 milions, als quals cal afegir tres milions addicionals en gratificacions. Darrer, Francisco González, totpoderós president del BBVA, amb 8,1 milions entre sou i accions, i el president de Repsol YPF, el català Antoni Brufau, que ingressa 4,2 milions. En ple atac al sistema públic de pensions, les jubilacions previstes per a alguns alts càrrecs mereixen menció a banda: Jose Ignacio Goirigolzarri, del BBVA, rebrà 68,7 milions d'euros i el president Francisco González en rebrà 79,8. Al Santander, Emilio Botín rebrà 24,6 milions i Alfredo Sáenz, el conseller delegat, el rècord de 85,7 milions.

Mentre Telefónica bat rècords, César Allieria es nega a fer públic el seu sou

der arreu del món han obtingut 3.885 milions d'euros a l'Europa continental; 4.804 a l'Amèrica Llatina i 1.985 milions al Regne Unit. En el cas de l'expansió internacional del BBVA, l'entitat va elevar el benefici fins els 1.707 milions a Mèxic, 889 a l'Amèrica Llatina i 236 als EUA. La Caixa: Crítèria -el hòlding de participades que va impulsar com a braç inversor- viu una situació similar i, l'any 2010, va obtenir 1.823 milions d'euros de beneficis.

Sumant els beneficis nets, les dotacions a provisions i els guanys de les filials, les cinc primeres entitats han guanyat 36.959 milions d'euros durant els darrers dotze

mesos. En el mateix període de temps, aquestes cinc entitats han tancat un total de 310 oficines a l'Estat i han suprimit 1.105 llocs de treball. Tot i això, aquest 2011, el Banc Santander preveu pujar els beneficis fins els 9.708 milions i el BBVA fins els 5.200: 14.908 milions. De nou, la xifra dels 15.000 milions retallats en serveis socials durant el període 2010-2011.

No són els únics que mai no hi han perdut. Rere les cinc grans entitats bancàries, sota un mapa financer en reestructuració, la resta d'entitats també han aconseguit resultats positius: Banesto (559 milions en benefici i 382

milions en dotacions), Banc Sabadell (380 milions i 968,1 en dotacions) o Bankinter (150 en benefici i 216 en provisions). Des de 2003, la banca espanyola ja ha acumulat uns beneficis nets continuats de 145.000 milions d'euros.

El benefici empresarial llinda els 50.000

A aquests guanys ingents, cal afegir-hi el resultat de les 34 grans empreses espanyoles, agrupades a l'índex Ibex 35, que s'ha disparat, ha augmentat un 22% i ha superat els 47.000 milions de benefici net conjunt. Telefónica va ser la líder indiscutible, amb 10.167 milions: un increment del 31% amb 60.737 milions facturats arreu del món. Repsol en va obtenir 4.693 (el triple que l'any anterior) i l'elèctrica Endesa, 4.129 milions, un increment del 20% respecte el 2009. Ferroviaria va obtenir 2.163 milions; l'ACS de Florentino Pérez 1.313 milions i la concessionària d'autopistes Abertis, 662 milions. Iberdrola mereix una menció a banda ja que, amb 2.871 milions de benefici, ha assolit la millor xifra de la seva història.

A més, els dividends borsaris no s'han aturat pas durant el 2010. Les companyies cotitzades a la borsa espanyola van retribuir 24.288 milions d'euros a les accionistes. Un 24% menys que l'any anterior, que

> Tercer any d'una crisi generada pels bancs, però que continuen abonant les classes populars, que es continua pagant amb recursos públics i suïcidant serveis i drets socials fonamentals. Mentrestant, els mateixos bancs, les grans multinacionals espanyoles i els agents especuladors borsaris no han deixat mai de guanyar-hi. Fins i tot batent rècords, en un 2010 tancat novament en fals i amb falsedats: polítiques, comptables i financeres. La crisi, parafrasejant Martín Fierro, és com un punyal: no fereix mai qui l'empunya.

, estirant del fil

La dimensió de tot plegat

En síntesi, cinc bancs, 34 empreses i una borsa tafurera han guanyat 86.228 milions d'euros el 2010. No més amb el 17,39% d'aquests guanys n'hi hauria prou per revertir la pitjor retallada antisocial dels darrers 30 anys consumada el maig passat. Retallades que es perllongaran fins el 2013 per un valor total de 50.000 milions d'euros. Tot plegat, sense computar el frau de l'economia submergida, on treballen quatre mi-

El preu de tant benefici acumulat també continua pujant: nou milions de pobres i cinc de persones a l'atur a l'Estat, segons dades de l'Enquesta de Població Activa

lions de persones i que suposa deixar d'ingressar 70.000 milions d'euros a les arques públiques; i sense comptar -tampoc- el frau fiscal, estimat vora els 100.000 milions anuals. És clar. Guanyen i continuen guanyant. I tot són facilitats.

En aquest sentit, cal recordar que, l'agost passat, la Comissió Europea ja va criticar les reformes fiscals dels anys del boom econòmic espanyol, quan -en el marc del miracle del totxo- es van baixar (de forma "infundada", segons la comissió) els impostos i es va incentivar alhora la compra massiva d'habitatge i l'endeutament. Crítiques contra una política fiscal que, avui, en l'àmbit de l'Impost de Societats que tributa sobre els beneficis empresarials, està fixat formalment en un 30%. Una xifra que, segons un estudi de la pròpia Agència Tributària, no arriba, finalment, ni al 10% de mitjana, una conseqüència directa de les exempcions i deduccions fiscals a favor del capital que s'han anat introduint els darrers anys. Mentrestant, el preu de tant benefici acumulat també continua pujant: nou milions de pobres i cinc de persones a l'atur a l'Estat, segons dades de l'EPA. Dos milions de pobres i més d'un milió d'aturades als Països Catalans. La crisi, com sempre, que va per classes i comença a prendre forma de robatori. Robatori, sí. Robatori que, segons la Gran Enciclopèdia Catalana, refereix "l'apoderament d'una cosa moble realitzat amb ànim de lucre i violentant o intimidant les persones o forçant les coses". Més forçades amb tascó neoliberal, impossible. Robatori. A plena llum del dia i amb absoluta impunitat.

EUROPA • EL 93% DE LES ISLANDESES DIUEN: QUE HO PAGUIN ELS BANCS

Una revolució a la islandesa

La població es nega a pagar el deute bancari privat amb recursos públics

Protesta a Reykjavik del 6 de març de 2010

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

És imaginable, a l'Estat espanyol, un referèndum per sotmetre a votació popular el rescat dels bancs amb diners públics? Per exigir que l'especulació immobiliària i financera pagui la crisi que ha provocat i retorni tot el que ha robat durant els anys del tsunami urbanitzador? No? Ucrònic? Utòpic? Doncs és el que va passar a Islàndia ara fa un any: el 93% de la població va votar rotundament en contra de pagar amb diners públics 3.500 milions d'euros del deute privat contret pel banc privat islandès Icesave. Els governs britànic i holandès reclamaven els 3.500 milions que van avançar als inversors dels seus països respectius el 2008, després de la fallida financera d'Islàndia.

A Islàndia, s'han obert comissions d'investigacions per dur els banquers a la banqueta dels acusats

El petit illot, icona -primer- del neoliberalisme i -després- del neoliberalisme volatilitzat i estavellat, va reaccionar socialment després del crac de l'octubre de

2008. El govern havia decretat la nacionalització de la banca i el rescat públic del deute privat. Una onada de protestes socials, però, va fer caure el govern i l'aleshores president, Geir Haarde, ben aviat s'enfrontarà als tribunals. Un nou govern de centre-esquerra va pujar al poder; sota la pressió dels mercats internacionals, es va aprovar una llei de devolució del deute; la població, però, va exigir un referèndum previ, que es va celebrar el març de 2010, amb un 90% rotund i categòric que va arrasar amb un 93% dels vots. Només un 1,6 s'hi va mostrar a favor. De seguida, va arribar el xantatge mafios i el FMI va congelar els ajuts, però, mentrestant, es van obrir comissions d'investigacions per dur els banquers responsables a la banqueta dels acusats; es va crear una Assemblea Constituent -el novembre passat- que pregonava una nova constitució més democràtica i més social i l'economia islandesa va acabar de sortir de la recessió a mitjans de 2010. Fent cas a la gent i no als banquers.

A finals d'aquest mes de febrer, el parlament va proposar un nou acord de devolució del deute, pactat amb el Regne Unit i Holanda. El govern insisteix, però, que el 85% del deute pot ser abonat pel banc matriu d'Icesave, el Landsbanki. El president islandès rebutja l'acord adduint que, abans, cal fer un nou referèndum social sobre la devolució -pública- d'un deute

bancari privat. I la voluntat popular torna a prevaldre sobre les pretensions bancàries i els mercats financers.

És possible el mateix aquí? Passar factura a l'especulació? Assure els responsables a la banqueta dels acusats? És viable? Segons un estudi recent del Banc d'Espanya per comprovar la solvència de caixes i bancs, el sistema financer espanyol suportaria una caiguda del 50% del preu dels pisos nous, del 30% dels pisos de segona mà i del 60% de davallada en la caiguda del preu del sòl. El mateix estudi indica que la banca continuarà tenint beneficis amb un 60% dels crèdits immobiliàries fallits.

Un estudi del Banc d'Espanya indica que la banca continuarà tenint beneficis amb un 60% dels crèdits immobiliàries fallits

Potser per això, la setmana passada, l'escriptor madrileny Isaac Rosa, atent a les lliçons del mirall islandès, maldava: "Després de dir-nos tant que no som Grècia ni Irlanda, a un li entren ganes de ser Islàndia una estoneta". I no li falta pas raó.

> Cas HBSC-Suïssa: 359 evasors fan cas omís

Hisenda ha optat, finalment, per recórrer a la via penal per actuar contra els 359 milionaris espanyols -d'un total de 659- que van ser enxampats amb 3.000 comptes opacs a la sucursal suïssa del HBSC. Els diners evadits i dipositats superaven amb escreix els 6.000 milions d'euros i no havien estat declarats fiscalment. Dels 659 evasors, només 300 van regularitzar la seva situació l'any passat: una regularització que va suposar un ingrés de 260 milions d'euros a les finances públiques. Els 359 evasors restants han fet cas omís dels requeriments rebuts. Fins i tot es dona el cas d'un empresari que ha marxat del país amb la seva família i ha remès els bitllets d'avió a Hisenda com a prova.

El cas es va descobrir el juny passat arran de la filtració d'un treballador de la filial del Santander a Suïssa, que el 2006 va passar les dades a l'Estat francès, que, al seu torn, les va remetre a Madrid. No s'han fet públics els noms de les persones implicades en cap moment, tot i que ha transcendit que, entre elles, hi ha responsables polítics i empresarials, entre d'altres. Aquesta sobreprotecció ja va motivar la queixa de l'organització professional dels inspectors d'Hisenda (IHE), que el juny passat va denunciar "l'escandalós tracte de favor" que s'està donant als presumptes defraudadors. Recentment, el polític i economista Vicente Navarro ha recordat, a més, que l'Estat espanyol és un dels estats de la UE-15 que gasta menys en inspecció fiscal.

L'any 2008 ja es va produir una situació similar en relació als 80 comptes opacs de ciutadanes de l'Estat Espanyol descoberts al paradís fiscal de Liechtenstein. Aleshores sí que es van fer públics alguns noms. Entre d'altres, el pare de l'actual president de la Generalitat, Artur Mas. El jutge de l'Audiència Nacional Santiago Pedraz va haver d'arxivar la causa contra ell el 22 de novembre de 2010 per "prescripció delictiva"; es feia constar que el frau fiscal va existir, però que va ser anterior a 2002. Es dona la circumstància que el propi Artur Mas servia com a beneficiari -al costat de la seva mare i els germans- del compte del pare. El president de la Generalitat va constar-hi entre el 1997 i el 2002, quan era conseller d'Economia.

, impressions

Marina Perejua · Membre del Centre Delàs d'Estudis per a la Pau de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

De quina seguretat parlen?

Al febrer va tenir lloc la 47a Conferència de Seguretat de Munic i alguns dels temes principals tractats van ser la no proliferació nuclear, el control d'armes i el desarmament. Podríem destacar que la posada en marxa del tractat rus-nord-americà START-3 esdevé el fet més rellevant d'aquesta Conferència. Del que estem parlant, doncs, és del Tractat de Reducció d'Armes Estratègiques (START, sigles en anglès) firmat entre Rússia i Estats Units, que regula la reducció d'arsenals nuclears, vectors de llançament i les seves implicacions estratègiques. El tractat va ser firmat pels presidents Obama i Medvedev el 8 d'abril de 2010 a Praga i formava part d'una sèrie d'iniciatives encaminades a fomentar la no proliferació durant el 2010, entre les que es comptabilitzaven la Conferència sobre Seguretat Nuclear i la Conferència sobre No Proliferació Nuclear.

Ens podem preguntar fins a quin punt aquest tractat és eficaç i bon regulador. I també, davant qui s'articula o enfront de qui es regula. Tant Rússia com Estats Units es mostren segurs de no aturar la modernització de les seves armes, desenvolupant les armes estratègiques ofensives amb base a terra, mar i aire que considerin oportunes i necessàries per tenir armes nuclears eficaces, modernes i segures. Mentre que el viceprimer ministre Ivanov va comentar que el tractat no preveu cap restricció de classes d'armes, EEUU va considerar al 2010 que el nou Tractat no incloïa cap limitació per al desenvolupament del seu projecte Sistema de Defensa Antimíssil, presentat el 2009. Rússia, altrament, va aconse-

guir introduir aleshores, una clàusula de salvaguarda en l'article XIV, on es contemplava que qualsevol de les parts podria retirar-se del Tractat si "esdeveniments extraordinaris relacionats amb l'objecte del Tractat amenacen els seus interessos suprems". Tanmateix, l'START introdueix per primera vegada la constatació de la relació entre les armes nuclears i la defensa antimíssils, a considerar en futurs tractats de reducció d'armes nuclears.

L'acte ha compartit protagonisme amb els fets de Tunísia i Egipte

Paral·lelament a això, el programa nuclear d'Iran continua encenent la controvèrsia internacional. Iran segueix la política d'observar i esperar a actuar, d'*stand by*, segons va dir Tauscher, secretària d'estat per al Control d'Armes i Seguretat Internacional dels EUA, que també va advertir que la comunitat internacional ha d'enfrontar-se als fets. El president del Partit Socialdemòcrata d'Alemanya i exministre alemany de Relacions Exteriors, Steinmeier, va instar a continuar les converses amb Teheran, encara que fent-les complementàries amb una ronda de sancions. Davutoglu, el canceller turc, va ser més cautelos, dient que com més dures fossin les sancions, molt més afectarien a la gent d'Iran en lloc del propi govern. Turquia va afirmar, però, que també està en contra d'un Iran amb

armes nuclears. Altres líders estaven només a favor de l'ús de la força com a eina eficaç per al desarmament d'Iran. És el cas de Rússia.

A la Conferència també va aparèixer el concepte de *ciberseguretat*. L'amenaça de la seguretat cibernetica, com l'espionatge industrial i el terrorisme, són casos

molt exposats i estesos però els governs just comencen a tractar amb això i no saben ben bé com afrontar-s'hi ni prendre mesures efectives per combatre-ho. Exactament a què ens estem referint quan parlem de ciberseguretat? Quines vies o mecanismes de garantia reals trobem per a controlar-la? Sembla que encara hi ha molta

incertesa i desconeixement. Per altra banda, el paper de l'OTAN a l'Afganistan i la necessitat d'un enfocament regional del conflicte de les Nacions Unides també es va analitzar a la Conferència. La col·laboració entre Rússia i l'OTAN a l'Afganistan està cada vegada més coordinada. Aquesta col·laboració seguirà endavant, amb els arguments russos de què l'èxit de les forces internacionals de seguretat sigui un fet, aconseguir l'estabilitat de l'Afganistan, i fer que la regió esdevingui pacífica d'una vegada per totes. La instauració del trànsit ferroviari a través de Rússia i l'activació del pont aeri on els avions de transport de la força aèria nord-americana puguin creuar lliurement el seu espai aeri transportant mercaderies a l'Afganistan, són exemples d'aquesta col·laboració. La data rellevant que s'ha marcat en la Conferència és 2014, en què es posarà en marxa una transició irreversible a l'Afganistan de manera que les autoritats afganeses adquireixin responsabilitats i lideratges en matèria de seguretat. Fins que això no succeeixi, serà l'OTAN qui continui desenvolupant un paper actiu i clau en la regió per assegurar-se que la transició sigui un èxit.

La Conferència de Seguretat ha hagut de compartir protagonisme amb la importància i el ressò polític i mediàtic dels fets ocorreguts a Tunísia i Egipte, revolucions que, depenent de com evolucionin, afectaran molts interessos geoestratègics en la zona, cosa que, malauradament, pot augmentar encara més les despeses en seguretat, defensa militar i/o armament nuclear de les principals potències mundials.

Yacine Belahcene Benet · Músic
opinio@setmanaridirecta.info

La revolució de les persones

La setmana passada vaig trucar un amic de la infància... Haviem compartit jocs al mateix barri. Ara, a més, compartim la passió per la música. És líder del primer grup de punk algerià, Demokhratia. El nom neix de la fusió de dues paraules, *democràtia* (democràcia) i *khra*, (merda). Sí, el nom del grup és "democràcia de merda" o "merda de democràcia". "Bled el petrol takoul lekhra" és el seu primer senzill. "País de petroli, menja merda".

Com deia, la setmana passada vaig trucar al meu amic de la infància. Encara eren recents les manifestacions a Alger contra el govern del president Bouteflika. "La gent és bastant pessimista amb les revoltes al món àrab", em va dir. Vam parlar del 5 d'octubre del 1988. El dia que el poble algerià va enderrocar un president, Chadli Benjedid. Llavors, com ara, la gent va sortir al carrer per cridar que ja no podia més. La pressió popular va fer caure el govern i va portar a la legalització dels partits polítics.

També els mitjans de comunicació es van contagiar d'aquesta llibertat aparentment real que es respirava als carrers. Com segueix la història, ja ho sabem.

El meu amic de la infància i jo vam parlar dels milers de víctimes mortals injustes que va provocar la guerra no declarada entre l'estat i l'extremisme religiós i del patiment de tanta gent a les grans ciutats i a les zones rurals. Els que havien estat al capdavant de les protestes, fa més de 20 anys, tornen ara a liderar les revoltes al

país. Són els mateixos però les seves paraules ja no arriben igual. "Aquests no representen els joves algerians. La majoria són polítics que superen els 60 anys. El seu discurs, als joves dels barris populars, ens resulta molt llunyà". M'ho diu el meu amic, del qual ometo el nom per por a les represàlies. "Potser molts som joves sense un rumb concret, sí, però tenim ganes de canviar les coses al nostre país". I parlem de tants i tants altres amics de la infància que han fet carrera universitària i que no

podem trobar una feina digna ni dignament pagada. Parlem de com la manca d'esperança els esperona a emigrar a l'estranger. Però parlem sobretot de tantíssimes persones que no tenen les necessitats bàsiques cobertes en un país com Algèria: "Com un país ric pot tenir tants pobres?".

La conversa arriba a la fi però abans d'acabar el meu amic de la infància em diu que no hi haurà revolució fins que no hi hagi esperança. Una esperança que la corrupció ara esclafa.

Albert Vendrell i Violant · Membre del Moviment de Defensa de la Terra
opinio@setmanaridirecta.info

Tenim un problema

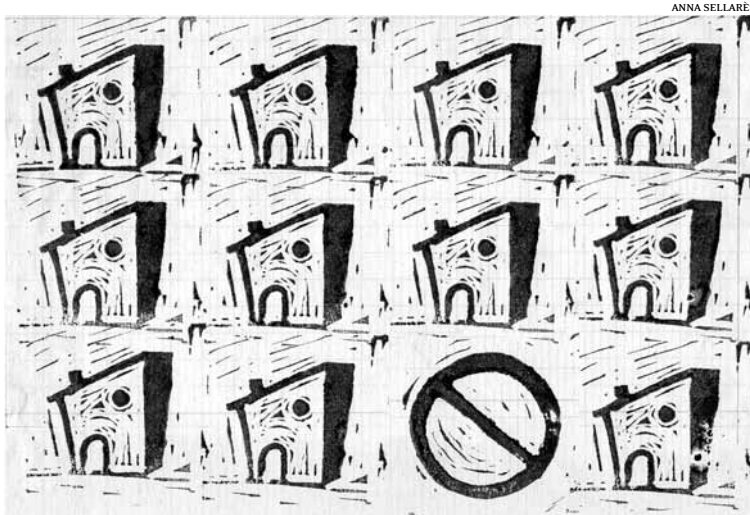
Més aviat, l'esquerra contemporània té un problema. Encara no s'ha fet a la idea que la història, la lluita de classes i el xoc d'oposats ens han portat a un punt d'inflexió que obliga que les propostes de l'esquerra siguin revolucionàries i anticapitalistes per poc que siguin reformistes.

I davant d'aquesta manca de perspectiva ideològica de l'esquerra, la dreta ha guanyat terreny en el discurs i en la ment de molta gent. Un d'aquests problemes es visualitza fàcilment en la qüestió educativa i el model predominant. L'esquerra "institucionalitzada" ha assumit el discurs de la dreta, tot equiparant l'escola pública i l'escola privada sufragada amb diners públics (eufemísticament anomenada concertada).

Aquesta situació va ser rebutjada de manera clara a la passada Assemblea Nacional de la CUP, que discutia el Programa Marc per a les properes eleccions municipals. No obstant això, no vam saber aprofundir en la qüestió de com revertim aquest model imperant.

Algunes assemblees locals volien encetar el debat sobre què cal fer per augmentar el nombre de places públiques i catalanes al conjunt del país. A ningú se li pot escapar que en l'actualitat són absolutament insuficients. Recordo que en alguns debats esperonats per la lluita estudiantil, ens vam portar a plantejar-nos fins i tot l'expropiació dels centres privats.

La recuperació per al

ANNA SELLARÉS

poble dels centres privats hauria de ser una eina a contemplar en el nostre horitzó. No hi ha res més democràtic que el poble recuperi el que li pertoqui per tal de poder oferir un servei públic per al conjunt de la població. I aquesta recuperació no necessàriament hauria de significar una despesa de diners, atès que hi ha una pila de centres privats que fa anys que reben diners públics, per a lucrar-se amb l'educació.

Sóc conscient de l'existència d'algunes escoles alternatives amb programes educatius propis. En d'altres ocasions, he dit que si bé aquestes experiències poden ser interessants, no deixen de ser una anècdota i, per tant, no les podem convertir en categoria. Són models escolars que potser caldria integrar al

sistema públic. Si no, qui hi podrà assistir?

Un altre dubte que planteja aquestes escoles alternatives és el fet que practiquen un model educatiu difícilment aplicable a la majoria actual del potencial alumnat. Tenim xifres importantíssimes d'absentisme escolar, sobreturació de les aules i manca de recursos i de personal. De quina manera, podem traslladar aquestes experiències reduïdes a tota la societat? O hi ha qui pensa que això no ha de ser per tothom?

Un cas molt diferent és el de l'Escola Bressola. És evident que són centres privats i que en major o menor mesura reben subvencions de l'Estat francès. Però m'atreviria a dir que sempre les persones que són al darre d'aquest projecte han

tingut la vocació de poder educar en català la major part de la població nord-catalana. I per aquest cas, caldria que el sistema educatiu públic nord-català s'adaptés per a introduir el model educatiu de la Bressola i es generalitzés l'ús del català a tots els àmbits.

Ens cal afrontar, doncs, un debat profund amb el conjunt de la societat (professorat, alumnat, sindicats, etc.), des de les universitats fins a les escoles primàries, secundàries i bressol, atès que la solució que cada poble i ciutat faci la seva batalla pel seu compte seria un greu error. De nou, alimentariem la ideologia dominant del camp que pugui. I com diria el meu amic Nelo: "No hi ha sortides individuals [entengui's també locals] per a problemes col·lectius".

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Article sobre la indústria del llibre

Eva Yus,
Barcelona

En referència a l'article sobre el món editorial (DIRECTA número 215), molt interessant per altra banda, vaig trobar a faltar un esment a la competència deslleial que fa la Generalitat de Catalunya, la major editorial de llibres del país, i el gran perjudici que fa als editors locals.

Gallecs i el 3%

Pol Ansó,
Gallecs

Davant la increïble sorpresa de què en l'actual moment de penúria econòmica que vivim, la Generalitat pensa gastar-se 800.000 euros (133 milions de pessetes) en modificar els camins de Gallecs, vam decidir acostar-nos al Consorci per obtenir-ne més informació. Cal recordar que encara continuem sense les xarxes de clavegueram i d'aigua potable, amb constants talls d'electricitat les nits d'hivern i amb una xarxa telefònica abandonada pròpia del tercer món.

Doncs resulta que és una oblidada herència de l'opulenta època del 3%, que s'han esforçat fins a l'extenuació per adaptar-la, però que ha estat impossible redirigir els diners cap a altres necessitats. Com pot ser que no aparegui cap polític i hi posi una mica de racionalitat? O és que la constructora té més poder que cap administració? I llavors, de qui és aquesta empresa que només retola en castellà?

I com es gasten tants diners en només set kilòmetres quadrats? Doncs utilitzant el sistema més vell i efectiu que existeix: buscar la maquinària i els materials més cars per a desorbitar les partides i omplir l'espai natural d'elements artificials innecessaris, però d'un cost tant elevat, que és capaç de camuflar-ho tot. Per això, a partir d'ara i durant sis mesos, si passegeu per Gallecs i veieu flamants camions i excavadores, inacabables cunetes pintades de verd poma o paviments amb maons de disseny, no aixequu el cap, deixeu la ment en blanc i continueu gaudint del cant dels falcons. No fos que, com em passa a mi, se us espallés el dia pensant en menjadors socials saturats de parats.

M'agradaria que això només hagués estat un malson i despertar-me veient un polític rectificat, imposant-se, i demostrant-nos que el temps de tirar els diners s'ha acabat i que per aquí és per on es comença a sortir de la crisi. Malauradament això no només succeeix a Sicília. Aquí també ens ho haurem de menjar amb patates, però de les biològiques.

. EL CIGALÓ

"Simbolitzo el veïnat que critica els actes que fan les entitats al carrer"

Parlem amb els capgrossos de l'Ateneu Mulei de Molins de Rei, que és un espai popular de dinamització social, política i cultural que vol crear consciència nacional i promoure els valors republicans, sent part del moviment independentista dels Països Catalans.

Xavi Martí

Fuster, també t'anomenen "el molinenc torracollons".

Sóc el primer capgròs del Mulei i porto ulleres. Vaig néixer el 4 de febrer de 2006, durant les activitats de Racó Català. Estic inspirat en un fuster de Molins que es va oposar a la celebració d'aquests actes i que es va queixar a l'Ajuntament pels sorolls. Simbolitzo el veïnat que critica els actes que fan les entitats al carrer.

Capgròs de l'Alcalde, tu quina n'has fet?

La meua cara és la mateixa que té l'actual alcalde de Molins, Ivan Arcas. Jo tinc un any menys

que el capgròs Fuster i sóc fill de la cinquena edició de Racó Català. Aquell dia, vaig fer un ball amb una pancarta on es podia llegir: "Senyors coloms, estem farts de la pudor i la merda de l'alcalde". També vaig inaugurar oficialment el Mulei el 22 d'abril de 2007.

I tu, Pier, formes part de la nova idea de fer cada any un capgròs dedicat a un personatge entranyable i curiós de Molins.

Sí, això és el que m'han dit, que la gent del Mulei dedicarà capgrossos a persones conegudes. Sóc un artista local de projecció internacional i sempre porto un barret quan actuo. Vaig néixer el 22 de maig de 2009 i mai he criticat les entitats.

. EDITORIAL

Líbia i els altres camins

Aquests dies és comú escoltar converses una mica desorientades sobre el que passa a Líbia. En primer lloc, cal dir que és difícil posicionar-se a partir de les informacions que ens arriben. A la ciutat de Trípoli, hi ha 130 periodistes internacionals des del dia 1 de març, però, sorprenentment, no fan cròniques del que veuen. Només s'informa del que passa a la zona rebel de Bengazi. Si fem l'esforç d'arribar a més fonts i complementar el que veiem a la majoria de mitjans, veurem que el règim de Gadafi té més suports interns del que sembla aparentment, possiblement per por i pels quaranta anys d'un règim que va postular-se com a antiimperialista i revolucionari. A dia d'avui, però, la revolta de l'est del país també se'ns presenta com una lluita per l'alliberament de qui ells i elles, avui dia, consideren un tirà. Els

grups rebels tenen poques armes i moltes conviccions i el règim de Gadafi molts tancs i poques masses populars. Els Estats Units i el Regne Unit han vist la revolta com una oportunitat d'accedir a les reserves de petroli líbies, cosa que no agrada gens a la Xina ni a Rússia. La gent rebel sense armes no guanyarà Gadafi, però, amb l'ajut dels exèrcits que volen saquejar el seu petroli, potser sí. Què han de fer? I nosaltres? És difícil posicionar-se sense fer el joc a Gadafi o els interessos de l'OTAN. Potsser caldria una tercera via que donés suport als grups rebels, rebutjés la injerència estrangera i facilités la caiguda de la dictadura. La pregunta és: com? Com albirar la millor sortida, amb el menor nombre de víctimes i el major nombre de canvis profunds? On ha quedat la virtual revolució pacífica i tuitejada 2.0?

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Retallada a la memòria

Gemma Garcia
directa@setmanaridirecta.info

Com va dir Chomsky, la història també es reprodueix a través "dels aparells de producció de consum ideològic dominant". I ara, els aparells pertanyen a la dreta. La patologia amnèsica ha emmalaltit durant molts anys el nostre país. En pro de la "pau", diuen, el silenci. Però, sense justícia i memòria, no hi ha pau i em sembla una declaració de guerra que la vicepresidenta del govern i consellera de Governació Joana Ortega, d'Unió Democràtica de Catalunya, anunciï traslladar el Memorial Democràtic al Museu d'Història de Catalunya i expliqui que el govern de CiU el remodela per fer-lo "més plural", i que així ho titulin alguns diaris. Tren-

quem el silenci: retallada a la memòria camuflada sota el mot "pluralitat". Ortega, quan parla de pluralitat, parla de posar a la mateixa alçada, d'igualar, les víctimes de la massacre franquista als "crims" que, manifesta, es van produir durant la II República. És lamentable, trist i mediocre que, des del govern, acabin convertint la memòria en verí. Durant la República, hi havia tribunals legítims que s'encarregaven de jutjar els crims que es cometien i, en tot cas, les víctimes de la dreta ja van ser commemorades durant gairebé 40 anys de dictadura feixista. De fet, han continuat commemorades després amb la llei del silenci imposada a casa nostra que ha permès que llueixin noms i monuments als carrers de les nostres viles i ciutats, escrivint als mitjans de comunicació o,

fins i tot, formessin part de partits polítics que s'han presentat a les eleccions. Mentrestant, les lluitadores i lluitadors, fugitius i clandestins, han estat menyspreades, excloses de la memòria dels seus nés i, en molts casos, encara desaparegudes. Les que no, continuen esperant que es faci justícia i memòria. La memòria de la dignitat i la lluita legítima. Com se sentirien i què pensarien Rosario La Dinamitera, Sara Berenguer, aquelles milicianes nord-americanes que van lluitar per aturar un cop d'Estat? I què escriuria Carlota O'Neill si hagués de fer la crònica d'aquesta desmemòria? I totes i tots aquells avis i àvies, com Angeles Luri Gurrea de Nou Barris, que encara recorden la valentia, els somnis i la dignitat dipositades?

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hi ha un canvi a la manxeta, la podeu veure aquí sota. L'Arnau, que havia estat a la corresponsalia de les Terres de Ponent, ha començat a coordinar l'agenda de la DIRECTA ell sol aquesta setmana. Portava un temps fent-ho conjuntament amb l'Alfonso, que li estava fent el traspàs d'informació, ja que va decidir deixar aquesta tasca. Rebentant Arnau i molts ànims amb l'agenda!

D'altra banda, com també haureu pogut veure, aquesta setmana hem col·laborat en l'edició d'una publicació de SOS Racisme de cara a l'acte *Diguem Prou!* que faran properament a Barcelona.

I, finalment, sembla ser que tornarem a canviar de local... així doncs, estem gaudint dels darrers dies al Poble Sec. Volem dir que ens hem sentit molt ben acollides en aquest barri, sobretot venint -com veníem- d'un polígon industrial.

Bé, doncs, fins la propera setmana. Salut!

. FE D'ERRADES

- El 'Curs d'Estudis Crítics des de les Ciències Socials' anunciat a l'agenda del núm. 217 de la Directa no se celebra a la Universitat Lliure La Rimaia si no que es fa a la Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona (Gran Via, 585, edifici històric).

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

QUECHUA

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar publicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciació.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicioirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info - il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info **Roda el món** | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà, Estel Barbé Serra i Manel Ros Agenda directa | Arnau Galí i Montiel La indirecta | Oriol Andrés **FOTOGRAFIA:** Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor **CORRECCIÓ:** Laia Bragulat **EDICIÓ:** Xavi Martí **COMPAGINACIÓ:** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT:** Tània Miró **DIFUSIÓ:** Blai Lindström **DISTRIBUCIÓ:** R.C.P. **SUBSCRIPCIONS:** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ:** Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Les vendes de cotxes de luxe no s'aturen amb la crisi | PÀG. 9

Baixes per malaltia: motiu d'acomiadament | PÀG. 10

Les mobilitzacions del Dia de la Dona Treballadora | PÀG. 11

Piaggio tanca la fàbrica de Derbi a Martorelles | PÀG. 12

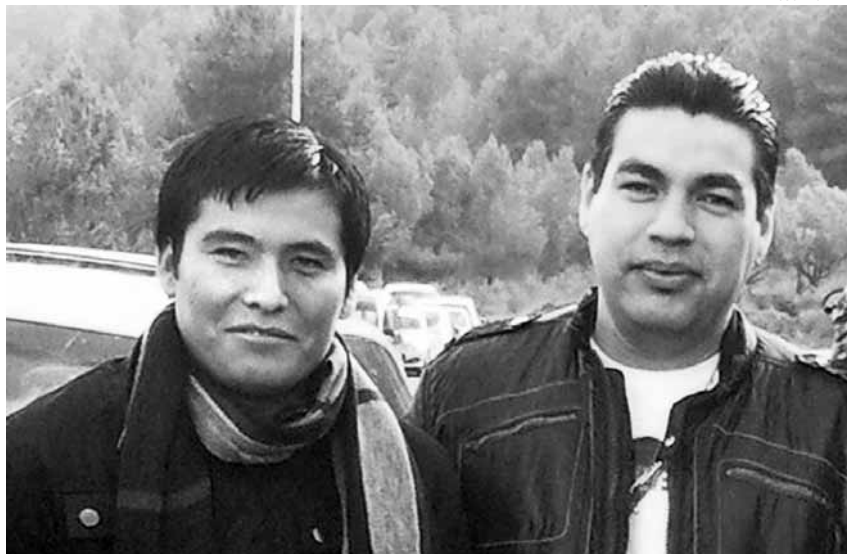
PEIX

MARTORELL · L'OPERATIU DESVETLLA UNA NOVA ESTRATAGEMA CONJUNTA DE LA POLICIA D'IMMIGRACIÓ I LA GENERALITAT

Deu detencions per no tenir papers durant una inspecció de Treball dins d'una fàbrica

Pau Llonch
sabadell@setmanaridirecta.info

Dos sabadellencs d'origen boliviana amb més de cinc anys de residència a la ciutat es troben reclosos actualment al Centre d'Internament d'Immigrants (CIE) de la Zona Franca de Barcelona, després de ser detinguts la setmana passada, juntament amb vuit treballadores més, en una empresa de Martorell que no els havia atorgat contractes de treball. L'operatiu, que van efectuar conjuntament la policia espanyola (divisió d'immigració) i Inspecció de Treball de la Generalitat i que superava la vintena de persones, va irrompre a la fàbrica d'injecció de plàstic Plasterland del polígon Rosanes, ubicada a les rodalies de Martorell, on treballaven els sabadellencs Roy Flores i Marco Antonio Roca. L'empresari no va ser detingut, però l'ordre d'expulsió immediata del país recau sobre totes les treballadores. Es coneixen els detalls de l'operatiu arran de la informació difosa per familiars dels dos sabadellencs; de la resta, no se'n tenen més dades.

OSCAR CARRAL

Roy Flores i Marco Antonio Roca es troben detinguts al CIE de la Zona Franca de Barcelona des del 25 de febrer d'enguany

grants del Vallès (FAIV) - "provoca el mateix tractament que a qualsevol reu capturat per la comissió d'un

delicte" i que, a partir de la directiva europea de retorn, "els porta a centres carcareris anomenats CIE". Els

dos sabadellencs van romandre als calabossos setze hores -durant les quals no van comptar amb assistèn-

cia lletrada- i, posteriorment, van ser traslladats al CIE per ser expulsats de l'Estat espanyol. La FAIV diu que compta amb informacions que confirmarien l'expulsió pel dimecres 9 de març, en un procediment que instrueix el jutjat contenciós administratiu número 10 de Barcelona.

La criminalització a través d'aquestes pràctiques "és una forma de terrorisme"

El president de la FAIV, Hugo Colacho, ha fet declaracions a la DIRECTA i ha qualificat de "vergonyosa" aquesta "criminalització i caça contra les immigrants en ple segle XXI". Colacho també ha mostrat la seva indignació pel fet que "en nom de la llibertat i la democràcia, es permeti la lliure circulació de capitals, empreses i mercaderies, mentre es nega la lliure circulació de persones a través de la directiva europea de retorn i la llei d'estrangeria espanyola". Per Colacho, la criminalització del col·lectiu d'immigrants a través d'aquest tipus de pràctiques "també és una forma de terrorisme d'Estat" i és producte d'un "evident racisme institucional". La persecució policial a la qual estan sotmeses les persones immigrants, segons Colacho, "és una criminalització i exposició pública" que no ajuda a la integració de la gent nouvinguda i que pot provocar "un greu conflicte social a curt termini". Aquesta "vulneració dels drets humans -ha advertit Colacho- té uns responsables polítics molt clars, que no són altres que el Parlament europeu, el Congrés espanyol i la resta d'institucions públiques de l'Estat".

Dos sabadellencs es troben al CIE de la Zona Franca per ser expulsats de l'Estat espanyol

Primerament, aquests dos capturats van ser conduïts a la comissaria de la Via Laietana de Barcelona juntament amb vuit persones de diferents nacionalitats que no tenien permís de residència i treball, una falta administrativa que -segons la Federació d'Associacions d'Immi-

> Batudes policials contra persones nouvingudes a les portes de la Biblioteca Vapor Badia de Sabadell

Diverses persones properes al Servei Català d'Acolliment als Immigrants (SCAI) denuncien la presència, des de fa mesos, de policies de paisà a les portes de la biblioteca, a la recerca de persones sense papers. Denuncien aquest tipus d'actuacions, que qualifiquen de "molt greus", sobretot tenint en compte que es duen a terme en un espai "d'arrelament social i cultural com és una biblioteca". Les policies de paisà -segons

aquest mateix voluntari- aprofiten la presència de nombroses persones nouvingudes, que accedeixen als serveis de lectura i connexió a Internet de la biblioteca, per fer aquestes batudes periòdiques de persones sense permís de residència i obrir-los un expedient d'expulsió del país.

Durant els últims tres mesos, més d'una dotzena de persones, la majoria d'elles acollides a projectes d'integració coordinats per l'S-

CAI, haurien estat denunciades a través d'aquest tipus d'actuacions. Els casos més greus serien el d'un noi que feia més de tres anys que residia a la ciutat i que ja havia iniciat els tràmits per la seva regularització, que va ser sancionat amb una multa de 600 euros per evitar la seva expulsió immediata, i el de l'obertura d'un expedient a una altra persona que ja havia estat citada per recollir el seu nou passaport.

, així està el pati

BARCELONA · ESTAN DESAPAREIXENT DADES ALARMANTS DE LES WEBS DELS ORGANISMES CONTROLADORS

L'aire de la ciutat supera sistemàticament els límits de contaminació permessos

Jordà Escolà
redaccio@setmanaridirecta.info

Els mitjans de comunicació es van fer ressò de l'estat lamentable de l'aire de Barcelona durant la segona setmana de febrer d'enguany. Ho recordeu? Però l'anticicló es va esvaïr i, amb ell, la preocupació per la qualitat de l'aire que respirem. Potser és que, després de l'anticicló, la situació ha millorat? No. La situació continua essent alarmant.

Què fan les administracions al respecte? En principi, les administracions han d'impulsar mesures per reduir la contaminació. A part del poc interès de les administracions per potenciar el transport públic, pujant les taxes any rere any, hem pogut veure com Felip Puig treia la mesura de la limitació de velocitat dels 80km/h, tot i que s'havia demostrat que reduïa un 11% la contaminació directament relacionada amb el trànsit motoritzat. La mortalitat per causa de la contaminació atmosfèrica augmentarà en la mateixa proporció? A l'àrea metropolitana, cada dia moren prop de deu persones per l'estat deficient de l'aire. Són morts prematures, no són persones que ja estaven a punt de morir. A l'Estat espanyol, la xifra és de 16.000 defuncions (supera més de cinc vegades els accidents de trànsit) i, al món, segons l'OMS, ja arriba als dos milions, molt més que per causa de totes les guerres juntes en un any.

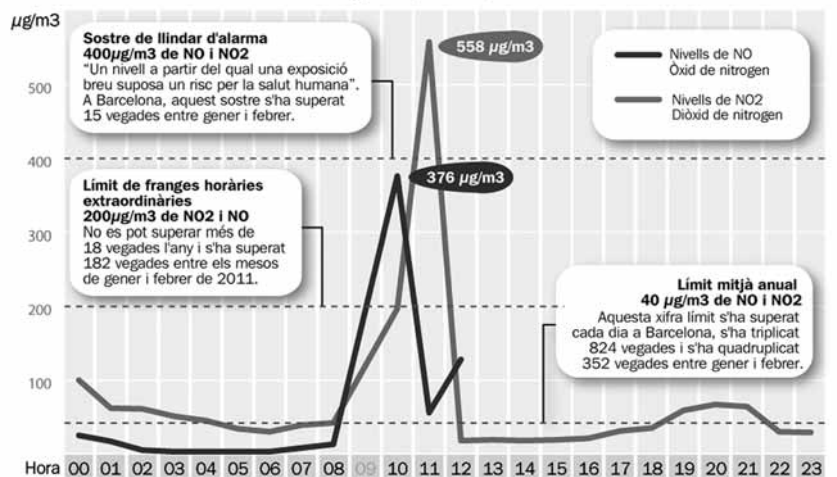
Cada dia moren prop de deu persones per l'estat deficient de l'aire que es respira a l'àrea metropolitana

Una altra tasca de les administracions és informar la població. A la web de la Xarxa de Vigilància i Previsió de la Contaminació de Catalunya (XVPCA) es poden visualitzar les dades. L'interessant, però, és la interpretació que en fan i la definició de l'Índex Català de Qualitat de l'Aire (ICQA), que ens diu si la qualitat de l'aire és bona o no. És en aquest sentit que es podria parlar de manipulació informativa.

La llei estableix el límit mitjà anual de contaminació de monòxid de nitrogen (NO) i diòxid de nitrogen (NO₂) als 40µg/m³. Així, hem d'agafar aquest valor com a referència per saber si estem per sobre o per sota de la mitjana anual a cada tram horari. Aleshores, com pot ser que,

Nivells de contaminació de l'aire a Barcelona

Dades de l'estació ubicada als Jardins de Can Mantega, Sants, Barcelona, el 16 de febrer de 2011.

FONT: Xarxa de vigilància i previsió de la contaminació atmosfèrica de Catalunya. No es disposa de dades dels nivells de NO de tot el dia.

LA DIRECTA

ARXIU ALBERT GARCIA

Barcelona vista des del turó de la Rovira (16 de gener de 2011)

amb 115µg/m³, l'ICQA digui que la qualitat és satisfactòria i la XVPCA digui que és bona, quan gairebé triplica el màxim, a punt d'arribar a la xifra excepcional de 200µg/m³? Val la pena remarcar que aquesta xifra límit s'ha superat cada dia a Barcelona, s'ha triplicat 824 vegades i s'ha quadruplicat 352 vegades (gener-febrer).

La llei també estableix un límit de franges horàries extraordinàries, ja que no es pot superar més de divuit vegades l'any. Aquest límit és de 200µg/m³ de NO₂ i NO. Com pot ser que, amb 200µg/m³, l'ICQA digui que la qualitat de l'aire és baixa i la XVPCA digui que és millorable, si estem dient que és una xifra a la qual no es pot arribar més de divuit

vegades l'any? Doncs resulta que aquesta xifra s'ha superat 182 vegades entre els mesos de gener i febrer de 2011.

Per últim, la llei estableix el sostre de llindar d'alarma a 400µg/m³. Com pot ser que, amb més de 200µg/m³ i amb xifres superiors als 400µg/m³, la XVPCA digui que la qualitat de l'aire és bona? No hauria de ser perillosa? Llindar d'alarma vol dir que és "un nivell a partir del qual una exposició breu suposa un risc per la salut humana". A Barcelona, aquest sostre s'ha superat quinze vegades. El 6 de febrer, a l'Eixample, es van superar els 400µg/m³ durant dotze hores consecutives, amb un pic superior als 500µg/m³. A l'Estat francès, el Consell Superior d'Higiene Pública fa una sèrie de recomanacions quan els nivells de contaminació superen els límits d'alerta: ajornar totes les activitats físiques a l'aire lliure i les competicions, tant per la mainada com per adolescents i gent adulta. Per tant, podríem parlar de manipulació en la interpretació dels valors i activitat insuficient per part de les administracions davant l'actual situació de contaminació.

Però el tema no acaba aquí. Últimament, estan desapareixent informacions i dades extremes a la base de dades de la XVPCA; d'altra banda, algunes dades que ja han estat publicades, pocs dies més tard, ja no hi són. Diuen que són dades pendents de validació, però això no justifica que desapareguin dades molt significatives d'un dia per l'altre. Un exemple clar: si el 16 de febrer accedies a veure les dades *on-line* del districte de Sants, podies veure que, a

les 11 del matí, hi havia 558µg/m³ de NO₂ (més de 150 punts per sobre del nivell d'alarma, gairebé catorze vegades més del límit de 40µg/m³). Però, si hi entres avui, aquestes dades no hi són, han desaparegut. Podria ser una incidència tècnica? La web de la Generalitat no diu res de cap incidència; fins i tot en els valors de l'ICQA per aquell dia, on hi ha un apartat que diu si hi ha hagut alguna incidència, no hi apareix res. Desapareixen dades d'hores saltejades, de trams horaris o fins i tot de dies sencers. Per què? A l'Eixample, per exemple, sistemàticament, ometen les mitjanes de 00h a 01h de la matinada; curiosament, unes hores en què acostuma a haver-hi molta contaminació. I últimament estan desapareixent dades completes de dies sencers. El diumenge 6 de març, mentre se celebrava la marató de Barcelona, simplement, no hi havia dades. Quin aire respiraven les 15.000 participants a la cursa? Es van superar els màxims permessos a tots els districtes i, en alguns llocs, els límits es van multiplicar per tres.

Podríem parlar de manipulació en la interpretació dels valors i d'activitat insuficient dels poders públics vers la contaminació

Moltes vegades, no som conscients fins a quin punt ens afecten aquests nivells tan alts de contaminació. Si parlem sobre els efectes immediats a les poques hores de respirar l'aire contaminat, trobem els següents resultats possibles: mortalitat cardiovascular, infart de miocardi, reagudització d'una malaltia obstructiva pulmonar, reducció de la funció pulmonar i efecte en la funció cardíaca. Es calcula que, si es reduïa la contaminació als màxims establerts per l'OMS, hi hauria un augment mitjà de l'esperança de vida de catorze mesos. Un altre estudi fet als Estats Units diu que una reducció de 10µg/m³ partícules comporta un augment de sis mesos de l'esperança de vida.

+ INFO

malsaires.wordpress.com

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · MARQUES COM BMW, MERCEDES O AUDI OBTENEN BONS RESULTATS MENTRE L'ATUR CREIX DURANT EL 2011

Les vendes de cotxes de luxe i de gama alta no pateixen els efectes de la crisi

Xavi Martí

redaccio@setmanaridirecta.info

La crisi econòmica, quan ja hem entrat al mes de març de 2010, presenta un menú que està format per un primer plat que ha generat una de les taxes d'atur més altes registrades a l'Estat espanyol i als Països Catalans durant les darreres dècades. En aquests moments, 4,3 milions de persones no tenen feina a tot l'Estat. A Catalunya, en són 602.611; al País Valencià, arriben a les 526.440, i a les Illes Balears, sumen 89.662 persones. El segon plat de la crisi està fet amb ingredients com centenars d'ERO, desnonaments de milers de persones que no poden pagar hipoteques, privatitzacions d'empreses públiques que van a parar a mans de les persones que han creat la situació en què ens trobem, retallades al sector educatiu i sanitari i augment dels preus per sobre de l'IPC de serveis bàsics com la llum o els transports públics. Les postres s'anomenen ajudes multimilionàries als bancs i a les empreses automobilístiques.

Per Audi, que és la marca líder del segment 'premium' a l'Estat, el 2010 ha estat un any històric de vendes

tiques, que amenacen d'endur-se la seva producció del territori espanyol si no reben subvencions. Enmig d'aquesta conjuntura, topem amb una dada rellevant, les empreses que fabriquen cotxes de gama alta i de luxe, dirigits a persones amb un poder adquisitiu elevat, han notat poc les dificultats econòmiques generades per la crisi econòmica. Durant el 2010, segons el diari *Expansión*, "tots els fabricants automobilístics han disparat les seves vendes de cotxes amb increments de dos dígitos i la majoria tenen beneficis, excepte alguna excepció, com Chrysler".

Un home condueix un Porsche pel carrer Aragó a l'alçada del passeig de Gràcia

Alta gama alemanya

L'exemple més paradigmàtic el podem trobar en les vendes d'Audi, una marca que fabrica cotxes del segment *premium*. Per l'empresa, el 2010 ha estat un any històric de vendes, ja que ha col·locat 1.092.000 vehicles (227.938 a la Xina i 101.629 als EUA) al mercat mundial, un 15% més que l'any 2009. També cal dir que Audi és la marca líder del segment *premium* a l'Estat espanyol; durant l'any passat, va vendre 38.751 cotxes i va créixer un 1,6% més que durant l'any 2009. El 2010 també ha estat un any de records per la matriu d'Audi, Volkswagen, que també fabrica les marques Skoda i Seat. Volkswagen, que s'ha convertit en el primer fabricant de vehicles d'Europa, ha obtingut un benefici rècord de 7.226 milions d'euros durant el 2010, una xifra que és l'equivalent a multipli-

car per vuit els guanys de 911 milions obtinguts el 2009. A més, cal destacar que les marques Audi, Volkswagen i Skoda representen prop del 15% del total de vehicles venuts a l'Estat espanyol el 2010.

El bon moment que viu Volkswagen ha portat l'empresa a comprar, a començaments de març d'enguany, els concessionaris de Porsche per 3.300 milions d'euros. Porsche també ha vist un augment -en relació als mateixos mesos de 2009- del 57% de les seves vendes entre l'agost i el desembre de 2010. Entre l'agost i el desembre de l'any passat, la firma que fabrica cotxes esportius va vendre 40.446 vehicles. A més, a les carreteres catalanes ja s'han pogut veure diversos exemplars dels nous tot terreny de Porsche, el Cayenne, que presenta un preu de sortida de 62.624 euros i que pot arribar als 128.522 euros.

Un premi per les direccions

L'altre gegant alemany, Mercedes-Benz Cars (que ven cotxes a partir dels 19.300 euros), durant el 2010, ha venut 1.276.800 vehicles a tot el món, 182.895 més que l'any 2009. La seva facturació ha arribat als 53.400 milions d'euros, un 29% més elevada que el 2009, quan va assolir els 41.318 milions. Aquests bons resultats han fet que el conseller delegat de Daimler (la matriu de Mercedes), Dieter Zetsche, hagi guanyat 8,7 milions d'euros durant el 2010, més del doble del que va cobrar el 2009. A més, els sis membres del comitè executiu de l'empresa es van repartir 25,8 milions, mentre que, durant el 2009, van cobrar 11,8 milions.

Un altre exemple de vehicles de gama alta i de luxe que no pateixen els efectes de la crisi són els BMW. L'empresa alemanya ha tancat el

2010 amb un increment notable de les vendes, que ha quedat fixat en el 14,2% (això significa que ha venut 17.000 vehicles més a tot el món que l'any 2009).

El cavall italià

La joia de la corona dels vehicles de luxe és Ferrari, que durant el 2010 ha obtingut el seu millor resultat de la història als EUA i el Canadà, on ha entregat 1.750 unitats. El municipi de Marbella, segons EFE, va acaparar el 29,5% de les vendes de Ferrari a tot l'Estat, ja que va vendre divuit de les 61 unitats totals entre el gener i l'agost de 2010. Les zones on es venen més Ferrari són Madrid, Marbella i Barcelona. A tall d'exemple, cal dir que, durant els tres primers mesos de 2010, i només a Galícia, es van vendre dos Ferrari 458, que tenen un cost d'uns 197.000 euros.

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

, així està el pati

BARCELONA · UN 65% DE LA PLANTILLA SEGUEIX LA VAGA QUE ES VA CONVOCAR EL 24 DE FEBRER PER PROTESTAR PER DOS ACOMIADAMENTS

Telefónica considera que les baixes per malaltia són motiu d'acomiadament

Laia Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

Totom coneix casos de persones que han estat acomiadades de manera il·legal pel simple fet d'haver estat malaltes. Ara, però, és possible fer-ho emparant-se en l'article 5.2 de l'Estatut dels Treballadors, modificat a la darrera reforma laboral. I, segons denuncia el comitè d'empresa de Telefónica a Barcelona, la multinacional de telecomunicacions ha utilitzat aquest argument per deixar sense feina un treballador de la central de Llacuna. L'argument, recollit a la modificació esmentada, és que permet l'acomiadament objectiu per absències justificades

A Marcos, li han dit: "Les absències al lloc de treball feien que la seva prestació de serveis no resultés rendible"

quan aquestes es produeixen en una determinada proporció en relació al total de dies laborables i l'absentisme del centre de treball supera el 2,5% (abans aquest límit era del 5%).

A principis de febrer, Marcos, el treballador acomiadat, va rebre

Una dona llegeix una pancarta penjada a la central de l'avinguda Madrid que demana la readmissió de les persones acomiadades

una carta on se li comunicava que el feien fora "per faltes d'assistència a la feina justificades i intermitents, que havien superat el 25% en quatre mesos discontinus durant un període de dotze mesos". El mateix document detallava que aquestes baixes s'havien produït els mesos de gener, abril, maig i novembre de 2010 i Telefónica ho utilitzava com a argument per acomiadar-lo. El motiu, segons la carta, era que, "les absències al lloc de

treball, tot i ser justificades, feien que la seva prestació de serveis no resultés rendible". Finalment, afegia que no existia "cap altra solució" que la que va adoptar l'empresa.

Mobilitzacions de suport

El cas del treballador de Barcelona no és l'únic. A Madrid, una treballadora de Telefónica va ser acomiadada amb els mateixos arguments. Davant d'aquests fets, el

comitè d'empresa de Barcelona va convocar una vaga de 24 hores el dia 24 de febrer. L'aturada va tenir un 65% de seguiment, segons fonts sindicals, i un 57%, segons la multinacional. La vaga també es va convocar a Madrid, Guipúscoa, Biscaia i Navarra, amb la clara intenció que no fos l'única acció de protesta.

Així, des del 24 de febrer, la plantilla de la central de Llacuna fa aturades de tres hores cada dilluns

i divendres i pensa continuar-ho fent fins que el treballador sigui readmès.

Segons fonts de la Plataforma de Treballadors i Treballadores En Construcció, és possible que hi hagi noves mobilitzacions els propers mesos. També posen de relleu que el que ha fet Telefónica és acomiadar una persona perquè ha estat malalta; una malaltia que, a més, ha estat justificada per una professional de la salut.

'Mala premsa' per l'acomiadat

Sembla, però, que els maldecaps de Marcos no acaben amb el fet de quedar-se sense feina. Segons el comitè d'empresa de Telefónica a Barcelona, la multinacional ha difós rumors entre la plantilla que

La plantilla de la central de Llacuna fa aturades de tres hores cada dilluns i divendres per fer que sigui readmès

volen desprestigiar la figura del treballador i assenyalen suposats fets que no s'ennuncien a la carta de rescissió de contracte en cap moment. Una situació que, considerem, persegueix la indefensió de l'acomiadat davant dels tribunals.

PAÍS VALENCIÀ · RETALLADES A L'ENSENYAMENT PÚBLIC, PERÒ NO AL PRIVAT

Primavera calenta a l'escola

Joan Canela i Barrull
horta@setmanaridirecta.info

El professorat valencià comença a dir prou al pla de retallades salvatges de la Generalitat. Després de mesos de converses i de certes lluites aïllades, els cinc sindicats amb representació a la Mesa Sectorial d'Educació -STEPV, CCOO, CSI-F, ANPE i UGT- han aconseguit consensuar un manifest unitari de resistència davant el desmantellament del sistema d'educació públic que, denuncien, està duent a terme el Consell. Un pas al qual, segurament, ha ajudat l'exemple del que ha passat a Múrcia.

El primer pas d'aquesta campanya va consistir en tres concentracions a València, Alacant i Castelló el dijous 3 de març i, tres dies

abans, una tancada a la Conselleria d'Ensenyament protagonitzada per membres de la Junta de Personal Docent de la universitat de Va-

A la retallada del 5%, s'hi ha de sumar la congelació de salaris per al 2011 i la pèrdua d'entre 1.200 i 1.500 llocs de treball

lència, de la qual cal destacar l'assistència, a pesar de la forta pluja que queia. "Aquest és el primer pas d'una campanya que sabem que serà llarga", assegura Marc Can-

dela, portaveu de l'STEPV. La propera cita serà el 14 d'abril, amb noves concentracions, encara que el més important és el que no es veurà: "Estem fent assemblees comarcals per conscienciar el professorat de la necessitat d'anar més enllà en les protestes", avança Canela.

Menys professorat i menys qualitat educativa

El grau de la retallada del pressupost educatiu s'ha notat amb força entre el col·lectiu docent. A la retallada del 5% imposada per Zapatero, s'hi ha de sumar la congelació de salaris per al 2011 i la pèrdua d'entre 1.200 i 1.500 llocs de treball respecte al curs passat. "Aquesta reducció de personal va en detriment de la qualitat de l'educació -denuncia Candel-, sobretot a la

Formació Professional, que ha vist reduïts els cicles formatius, i als programes d'atenció a la diversitat, que han estat cancel·lats dràsticament". La pèrdua de grups -amb el consegüent increment de ràtios per aula-, el trasllat forçós dels professors que no podien ser acomiadats pel fet de ser funcionaris i l'eliminació de línies en valencià són els altres àmbits que han resultat més afectats per la reducció de pressupost.

Canela reconeix que, en el context actual, és difícil evitar les retallades, però demana que "no afecte el cor dels sistemes educatius, que és el professorat i el número d'alumnes per aula. Jo preferiria que no s'hagueren gastat els diners en tots eixos esdeveniments, però un cop fet el mal, hi ha altres partides menys prioritàries". Entre

els exemples que posa, hi ha la gestió de l'empresa encarregada de construir infraestructures educatives, Ciegsa, que acumula un deute de 4.000 milions d'euros, o els altres 350.000 gastats en un pla per promoure l'uniforme escolar.

La privada sense retallada

A aquestes demandes, s'hi suma el greuge comparatiu que el pressupost destinat al concert de centres educatius privats no ha estat retallat. "És un model que prioritza l'ensenyament privat per davant del públic -denuncia Canela- i que s'ha vist destapat amb la cessió massiva de sòl públic per a la construcció d'escoles privades arreu del País Valencià, mentre milers de xiquets estudien en barracots".

, així està el pati

PACO FRANCES PERALES

ÀNGEL MONLEÓ

NURIA CASTRO PRIETO

MARC PLANAS

8 de març: fer visible allò invisible

Amb l'eloqüent metàfora d'una pancarta amb plàstic transparent -simbolitzant la visibilitat i/o invisibilitat de la dona als diferents aspectes de la nostra societat- on es podia llegir *Nosaltres exigim, unides decidim. Les dones*

contra les retallades socials, s'obria pas la capçalera de la manifestació de la Comissió Unitària del 8 de Març a Barcelona (dreta a dalt). Va aplegar prop de 4.000 persones i va finalitzar el seu recorregut a la plaça de Sant Jaume. Entre les reivindicacions:

prou retallades de drets i recursos, prou assassinats i violència masclista contra nosaltres, avortament lliure i gratuït; però també, fiscalitat progressiva i taxa a les transnacionals per repartir millor la riquesa, increment del sou mínim i les pen-

*sions contributives, entre d'altres. A Barcelona, la vigília del 8 de març, també hi va haver una altra marxa (foto esquerra a baix), convocada en el marc de les Jornades d'Acció Feminista Autònoma i sota el lema *Fem-nos fortes, fem-ho juntes, la nit és**

nostra. A València, va aplegar més de 4.000 persones (foto esquerra a dalt). Castelló, Palma i Girona -amb la Plataforma Antipatriarcal (foto dreta a baix)-, també es van manifestar el dia 8. A Tarragona, la marxa es preveu pel 12 de març. J. R.

Cassolada contra Endesa per accelerar la transició energètica

Una cinquantena de manifestants es van acostar, amb la cassola a la mà, a les oficines comercials d'Endesa situades al passeig de l'Arc de Triomf de Barcelona, el 5 de març, per demanar un canvi de model energètic. Esperonades per una pancarta sota el lema *Abandonem aquest model energètic corporatiu i contaminant*, les manifestants es van concentrar a les portes de la sucursal elèctrica com a acte de conclusió de les jornades *Energia i Territori*. Aquest esdeveniment formava part d'una campanya de visibilització i contacte entre plataformes i grups de defensa del territori de tot Catalunya que es va dur a terme durant tot el dia al teatre de RAI, al barri de la Ribera. Allà, diversos grups

com la Coordinadora Antinuclear de Catalunya, la Plataforma de Defensa del Territori de Mequinensa, Repsolmata o la Plataforma Cel Net de Tarragona van enxarxar esforços per defensar el territori de projectes energètics corporatius, nocius i centralitzats. Un manifest conjunt va recollir els anhels d'iniciar una transició accelerada cap a un model energètic net, just i no corporatiu. La concentració sorollosa també va comptar amb la presència d'un grup de maputxes residents a Barcelona, que van aprofitar l'ocasió per recordar els crims ambientals de la transnacional a la regió xilena del Bio-Bio i els plans de construir noves preses a la conca del riu Aysèn, a la Patagònia xilena. REDACCIÓ DIRECTA

TONI SÁNCHEZ POY

, així està el pati

CATALUNYA · S'ACONSEGUEIX SUSPENDRE UN DESNONAMENT A MONTCADA I ELS MOSSOS BLOQUEGEN UNA PROTESTA A SEGUR DE CALAFELL

La lluita contra els desnonaments per execució hipotecària es consolida

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

El Dia de la dona treballadora, el dimarts 8 de març, 200 persones entre familiars, veïnes i membres de la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca (PAH) es van concentrar a Montcada i Reixac per protestar contra el desnonament d'una parella i la seva filla. Fruit de la pressió popular, el jutjat va confirmar telefònicament la suspensió del llançament i la moratòria mínima d'un mes per fer efectiu el desnonament. Tot i aquesta petita victòria,

XOSE QUIROGA GARCÍA

Desnonament a Segur de Calafell (4 de març)

quat als seus recursos econòmics i la paralització dels processos fins que s'aconsegueixi un habitatge de protecció social on realitzar les famílies afectades. Gràcies a aquesta reunió, s'ha aconseguit una nova cita amb l'alcalde del municipi (PSC) per demanar-li que adopti les mesures necessàries i sigui coherent, ja que Montcada ha aprovat en un ple la moció promoguda per la PAH on es demana al Congrés un canvi en la llei hipotecària i l'adopció de mesures per evitar els desnonaments per raons econòmiques.

Els Mossos a Segur

El divendres 4 de març, dues veïnes de Segur de Calafell van ser desnonades de la casa que compartien, ar-

ran de la demanda d'execució hipotecària que pesava sobre elles per la impossibilitat de pagar les quotes de la hipoteca que les lligava al Banco Bilbao Vizcaya Argentaria (BBVA). D'ençà que totes dues es van quedar a l'atur, l'any 2009, patien una mancança evident d'ingressos que els impedia abonar els pagaments pertinents a l'entitat bancària. Per aquest motiu, el BBVA va iniciar el procediment judicial que és habitual en aquests casos fins que va aconseguir subhastar l'habitatge i readquirir-lo pel 50% de la seva taxació inicial gràcies a la manca d'un nou comprador. El resultat final és que, actualment, Mario i Anselma tenen un deute equivalent al 50% restant del valor del seu habi-

ALBERT GARCIA

La parella afectada és acompanyada pel grup de suport pels carrers de Montcada

tatge, amb l'afegit d'haver de pagar els interessos de demora i les costes del procediment judicial, fet que eleva el seu deute a una xifra de més de 130.000 euros, que augmenten dia a dia tot i que han estat expulsades de casa seva. Davant d'aquesta situació, la PAH va fer una crida a la solidaritat per oposar resistència pacífica i evitar el desnonament. Però, tant bon punt van arribar a Segur de Calafell, es van trobar amb diverses furgonetes dels Mossos d'Esquadra i una vintena d'antidisturbis que impedièren l'accés fins a la casa tallant els carrers adjacents. Finalment, el desnonament es va fer efectiu mentre la policia bloquejava la protesta.

La PAH alça la veu

Arran d'aquests esdeveniments, la PAH ha denunciat a través d'un comunicat "la repressió del govern de la Generalitat contra les famílies hipotecades" i ha criticat enèrgicament la presència desproporcionada de policia. També ha suggerit que es destinin els escassos recursos de què disposa l'administració a polítiques socials. A més, afirmen que "aquestes actuacions constaten que la nova política d'Interior amenaça la pau social i contraduï el suport inicial de CiU a les famílies víctimes de les execucions hipotecàries". Tanmateix, sembla difícil que els intents de frustrar les protestes puguin desactivar un moviment que -com la cruessa de la crisi- creix amb força dia rere dia.

Montcada ha aprovat la moció de la PAH on es demana al Congrés un canvi en la llei hipotecària

les concentrades van decidir manifestar-se fins a l'ajuntament. Allà, es van poder reunir amb membres de l'equip de govern per exigir-los un accés efectiu a les dades d'execucions hipotecàries per municipis, la necessitat d'una mediació entre el consistori i les entitats financeres per aconseguir que les persones desnonades puguin conservar el seu habitatge mitjançant un lloguer ade-

VALLÈS ORIENTAL · SUPOSA L'ACOMIADAMENT DE 220 PERSONES I UN COP FORT PER LA INDÚSTRIA DE COMPONENTS DE LA COMARCA

Piaggio decideix tancar la fàbrica de Derbi a Martorelles sense avisar

Juanjo Nora
vallesoriental@setmanaridirecta.info

El fet d'haver estat anunciada, la decisió no ha estat menys dràstica. Amb nocturnitat i traïdoria, el Grup Piaggio va anunciar, el vespre del 7 de març, el trasllat a Itàlia de la producció de la planta que té la fabricant de motocicletes Derbi a Martorelles. Ho va fer amb el comunicat mitjançant el qual va presentar la seva memòria econòmica de 2010, aduint una "racionalització de l'estructura de producció del grup a Europa" i sense haver comunicat les seves intencions a les treballadores ni -que se sàpiga- a la direcció de la fàbrica catalana ni a l'administració de Treball de la Generalitat. La decisió del Consell d'Administra-

ció de Piaggio significa el tancament de la fàbrica que Derbi té a Martorelles i suposarà l'acomiadament de 220 persones, a més de la influència directa en la indústria auxiliar de la comarca, que li subministrava components per la fabricació de les motocicletes de 50 i 125 cc.

A hores d'ara, no se sap quan es farà efectiu el tancament de la fàbrica ni en quines condicions es produirà. La plantilla es va assabentar del fet pels mitjans de comunicació la nit del 7 de març. El dia 8, des de la direcció de Martorelles, les treballadores no van rebre cap resposta perquè, segons el president del comitè d'empresa, Josep Maria Farràs, tampoc no en sabien res. Davant d'això, les treballadores van aturar la producció. Reunió

JUANJO NORA

Assemblea de la plantilla de Derbi celebrada quan es va saber que la fàbrica es tancarà

des en assemblea, van decidir esperar els resultats de la reunió que van mantenir el dia 9 la direcció de

Derbi, el comitè d'empresa i la Direcció de Treball de la Generalitat per veure com s'enfronten a la de-

terminació de la multinacional italiana. Segons Josep Maria Farràs, Derbi no té pèrdues econòmiques i ha pujat la producció els últims mesos. Pel president del comitè d'empresa, el tancament "és una decisió política de Piaggio per acontentar el govern i els sindicats italians".

De fet, ja corrien rumors sobre el trasllat de la producció i el consegüent tancament des del setembre de 2010. El mes d'octubre, la multinacional va deslocalitzar la divisió de R+D+I cap a Itàlia. Des d'aleshores, les treballadores van intentar aplegar el suport dels ajuntaments del Baix Vallès i es van reunir diverses vegades amb els grups polítics del Parlament català per demanar-los el seu suport contra les intencions de Piaggio.

República Democràtica del Congo: esperances defallides

Situada al cor de l'Àfrica, la República Democràtica del Congo (RDC) gaudeix d'una situació geoestratègica única. L'or, els diamants, el cobalt, el coure, el coltan i altres minerals converteixen aquest país en un dels més rics de l'Àfrica pel que fa als recursos, però, al mateix temps, bona part de la seva població es veu abocada a la pobresa i sotmesa a un clima de violència -especialment, de violència sexual- i pateix una vulneració constant dels drets. Tot seguit, desgranarem els motors d'aquest conflicte, d'arrels històriques, però de gran actualitat.

Rita Huybens i Núria Gibert.
Lliga dels Drets dels Pobles
 afons@setmanaridirecta.info

La història de l'espoliació i l'explotació dels recursos naturals a la RDC comença molt temps enrere, durant l'època precolonial. De fet, va ser a la Conferència de Berlín de 1885, presidida per el canceller prussià Otto Von Bismarck i amb la presència dels principals països europeus i dels Estats Units, que es va adjudicar el Congo al rei de Bèlgica, Leopold II, com un domini personal. Cap país africà ni hi va tenir representació. Bismarck va assegurar que el propòsit de la Conferència era promoure la civilització africana obrint l'interior del continent al comerç.

ris" o "realitzacions culturals" com, per exemple, la fi del comerç d'esclaus àrabs, l'evangelització, l'alfabetització o l'eradicació de malalties. La crítica vers aquella situació, especialment la que feia la premsa anglesa, era menyspreada i titllada de difamatòria. Més endavant, el 1908, el Congo va passar a mans de Bèlgica i es va convertir oficialment en una colònia. Durant els més de 50 anys de domini belga, la situació no va canviar gaire: l'interès econòmic i els beneficis empresarials definien les regles d'actuació en detriment de la població nativa, que era humiliada i privada dels seus drets més fonamentals. A més, per cobrir la necessitat de mà d'obra a l'est del Congo, els colonitzadors van fer venir població de Ruanda i de Burundi, un fet que va provocar tensió a nivell intercomunitari i que, més tard, va causar la revolta d'aquestes poblacions (anomenades banyamulengues, tutsis de Ruanda), a les quals el govern del Congo sempre va negar la nacionalitat congolese.

Durant aquest període colonial, el continent africà i el país del Congo es van entregar -sovint per la força- a uns conceptes, instruments, tecnologies, organitzacions, valors i pràctiques que no els eren pròpies. Sota d'aquest model imposat, hi havia els interessos geoestratègics i econòmics, que la societat civil, amb el temps, va acabar denunciant mitjançant la mobilització i la reivindicació.

El rei Leopold II, però, mai no va visitar el Congo: va construir un immens territori privat, en què la població subsistia a base de treballs forçats a les plantacions de cotó i de cautxú i de la recollida d'ivori. Així, va aconseguir una fortuna personal impressionant, afavorida per la repressió sanguinària de La Force Publique, un exèrcit constituït el 1886 amb el pretext de lluitar contra l'esclavitud i les guerres tribals, però, convertit en una força d'ocupació de 19.000 efectius.

En aquella època, l'explotació cruel del país i de la seva població es justificaven al·legant "objectius humanita-

De la sobirania a la 'pax corrupta'

El 30 de juny 1960, el Congo va aconseguir la independència en un clima de gran eufòria. Un moment històric, però, que va culminar precipitadament perquè, ben aviat, es va produir l'assassinat del primer ministre Patrice Lu-

Quaderns d'Illacrua 52

MIRALLS Txeluí Moreno

"La mobilització social és el taló d'Aquil·les de qualsevol sistema, autoritat o govern"

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Els gossos són una ajuda tècnica valuosa per fer teràpia pàg. 7

DIRECTA 219

9 de març de 2010

IL·LUSTRACIÓ:
Lluís Ràfols

mumba (orquestrat per Bèlgica, els Estats Units i la CIA, entre d'altres). Aquest assassinat, juntament amb la falta de comandaments competents, la manipulació de les forces centrífuges per part de Bèlgica i de les potències de la guerra freda, la irresponsabilitat de les classes governants, etc., va contribuir a l'esfondrament del país, poc temps després d'haver obtingut la sobirania nacional.

El 1965, Mobutu Sese Seko, amb el suport i la complicitat de la CIA, va dur a terme un cop d'Estat. La creació d'un partit únic, el Moviment Popular de la Revolució (MPR), l'adopció de l'autenticitat africana o el mobutisme com a ideologia oficial, la zairenització de l'economia i la fusió entre el partit i l'Estat, produïda el 1974, van esdevenir les bases del sistema Mobutu, una de les dictadures més sanguinàries i llargues del continent africà. Les transnacionals que operaven al país africà, tanmateix, van considerar que Mobutu era l'home adequat per imposar l'ordre necessari a la RDC, per la qual cosa, durant més de 30 anys, les elits d'aquest govern corrupte es van enriquir a través de l'espoliació dels recursos naturals (en un període que s'ha anomenat la *pax corrupta*).

Amb tot, Mobutu també va haver d'afrontar diverses rebel·lions a les regions orientals del país. Les va aconseguir controlar (amb el suport dels Estats Units), tot i que la rebel·lió liderada per Laurent Kabila (pare de l'actual president Joseph Kabila), d'ètnia tutsi, va aconseguir controlar les regions orientals i va acabar derrocant el règim del dictador.

El conflicte avui: el coltan i les transnacionals

Des de 2004, el conflicte de la RDC transcorre únicament a la regió del Kivu. Aquesta zona, rica en or i altres minerals, no accepta l'autoritat del govern congolès i acull grups paramilitars ugandesos, així com diverses milícies hutus ruandeses que van refugiar-s'hi després del genocidi de 1994. El conflicte al Congo, per tant, encara té connexions amb la crisi de Ruanda i amb el problema, sense resoldre, de la nacionalitat de la població ruandesa de la RDC, tot i que és un conflicte atiat per l'entrada de capital estranger i emmarcat en la lògica de la globalització: la necessitat d'obtenir molts beneficis en poc temps per part de les transnacionals i de les intermediàries, guiades per l'afany de controlar els recursos naturals i la necessitat que la zona romanguí inestable per facilitar-ne el control.

S'estima que, avui, la regió congolesta del Kivu té al voltant del 80% de les reserves mundials de coltan. Aquest mineral, que dona nom al conflicte actual, s'utilitza juntament amb el niobi per fabricar els condensadors responsables del flux elèctric dels telè-

fons mòbils i d'altres components d'alta tecnologia.

El recorregut d'aquest mineral és el següent: surt de les mines cap als punts comercials principals, on l'adquireixen mercaders estrangers que l'envien a l'exterior, principalment a través de Ruanda. Les empreses amb capacitat tecnològica suficient converteixen el

Dos nens soldat, víctimes del conflicte del país africà

- Tugela Ridley

La tragèdia que viu el país està relacionada amb el patrocini de les multinacionals per controlar la mineria de la regió

coltan en la cobejada tantalita en pols i, llavors, venen aquesta *pólvora màgica* a transnacionals com Nokia, Motorola, Compaq, Sony i altres fabricants, que la utilitzen per fabricar telèfons mòbils, ordinadors i altres ginyes. Així doncs, el motiu ocult del genocidi congolès ha estat el domini d'aquests minerals escassos i la tragèdia que viu el país des de 1996 està for-

Un camp de desplaçats a la RDC
-
Lliga dels Drets dels pobles

tament relacionada amb el patrocini dels poders multinacionals per controlar la mineria de la regió.

Diverses organitzacions, com la britànica Global Witness, han denunciat el pillatge i l'explotació fraudulenta de recursos a la província congolesta de Katanga. S'han documentat pràctiques com la corrupció, les exportacions il·lícites, la ingerència de les elits polítiques en les explotacions mineres i les extorsions en tot el procés d'extracció, a base de *propines* i *impostos*, presents en tota la cadena del negoci d'extracció minera artesanal, un sector on s'estima que treballen prop de 150.000 persones. També s'ha denunciat la falta de seguretat a les mines, situació que ha provocat desenes d'accidents mortals, així com les diferents formes de violacions dels drets humans i de treball infantil a les regions mineres.

Els agents armats del conflicte

Per entendre millor el conflicte que avui persisteix en aquest país, cal que tinguem present quins agents armats el protagonitzen:

— L'exèrcit congolès (FARDC), que té uns efectius d'entre 100.000 i 175.000 soldats. Són tropes poc motivades i debilitades per la mescla d'efectius dels diferents moviments armats o rebels.

— Els rebels hutus ruandesos de les Forces Democràtiques per a l'Alliberament de Ruanda (FDLR), formats bàsicament per les exFAR, els interahamwes i els nens nascuts a l'exili congolès, particularment als territoris del Nord i del Sud Kivu.

— Milers de soldats de majoria tutsi del Congrés Nacional per a la Defensa del Poble (CNDP), una administració rebel del Congo liderada fins fa poc pel general Nkunda. El CNDP ha fet d'avantguarda ruandesa al territori congolès en l'explotació dels recursos naturals i en la lluita contra les FDLR.

El cos de la dona com a camp de batalla

Una de les conseqüències més cruents del conflicte al Congo ha estat i continua essent la violència que s'exerceix contra les dones de manera estructural.

Les violacions s'han estès com una taca d'oli per la RDC i, els últims quinze anys, s'han convertit en una pràctica habitual de l'estratègia de guerra. Segons l'organització Metges Sense Fronteres, el nombre de violacions a la RDC representa el 70% del total d'atencions per aquest tipus d'agressió registrades arreu del món. Human Rights Watch, Amnistia Internacional i Advocats sense Fronteres estimen que prop de 500.000 dones han estat violades en aquest país i afirmen que la xifra no reflecteix la magnitud del femicidi, ja que la majoria de víctimes mai no arriba a denunciar els fets.

Les dades que ens arriben són estremidores: el 53% de les violacions són col·lectives (perpetuades per molts homes alhora) i el 45% de les víctimes de violència sexual han estat retingudes diversos mesos a la selva. Avui, a més, les violacions i vexacions no només es perpetuen contra les dones congolestes, sinó que també es perpetuen contra la mainada (fins i tot nadons) i els homes. La introducció a la vagina d'objectes afilats (ganivets, armes de foc, trossos de fusta, trossos de vidres, pedres...), o l'aplicació de productes tòxics, així com les ablacions forçades, són algunes pràctiques habituals. La brutalitat afecta una quarantena de víctimes cada dia.

La situació de guerra i la inestabilitat del país aboquen les víctimes a la invisibilitat. A més, el fet de ser estigmatitzades, juntament amb la por que tenen de patir represàlies, dificulta la denúncia pública d'aquestes agressions i la possibilitat que les víctimes rebin atenció.

La pràctica de la violació sistemàtica ha estat una arma de destrucció massiva emprada per la majoria de forces implicades en el conflicte: pels

combatents rebels hutus ruandesos, pels soldats ruandesos, pels combatents de les forces que s'han oposat al govern central, pels rebels ugandesos o pels de Burundi. L'objectiu que comparteixen és aterrir les comunitats, sotmetre-les a un control sever o bé castigar-les per haver col·laborat –realment o suposadament– amb les forces enemigues. La violència sexual trenca, doncs, la cadena familiar i causa un dany moral molt difícil de reparar a les víctimes, a més, és clar, d'altres conseqüències directes, com el VIH, els embarassos o altres malalties. La violència contra les dones esdevé, en definitiva, una fórmula fàcil de destruir tota una comunitat.

Una congoleesa va a buscar aigua potable

Tugela Ridley

El paper de la ciutadania occidental

El conflicte de la RDC confirma, una vegada més, com n'arriba a ser, d'insostenible, el consumisme voraç dels països occidentals, que, per poder incrementar els nivells de producció i d'enriquiment financer espolien els recursos dels països empobrits. La tecnologia que consumim diàriament als nostres països (el telèfon mòbil, l'ordinador portàtil, l'MP3, etc.) causa uns danys col·laterals molt greus: com hem vist, només a la República Democràtica del Congo, ja ha provocat milions de morts. Fins que països com la RDC no puguin controlar els propis recursos, la nostra part de correspon-

– *Una de les conseqüències més cruentes del conflicte continua essent la violència que s'exerceix contra les dones de manera estructural*

sabilitat en aquest conflicte persistirà. Per això, seria convenient que comencéssim a transformar aquesta lògica consumista de *comprar-llençar-comprar* per evitar que la RCD continuï essent un supermercat sense vigilants i, sovint, sense caixes registradores que cobrin peatge a les multinacionals.

El Congo necessita accions urgents en molts fronts i la resolució del conflicte serà difícil, però cal que no caiguem en la resignació, que lluitem per informar-nos i difondre el que passa en aquest país i que duguem a terme totes les accions que tinguem a l'abast per frenar els agents que actuen de combustible d'aquest conflicte sagnant que ja fa massa anys que dura.

CRONOLOGIA:

Des de la caiguda de Mobutu fins les eleccions d'enguany

1994: Crisi dels grans llacs.

Juliol de 1994: Genocidi de Ruanda. Dos milions de persones fugen (població civil i responsables del genocidi) cap a l'est del Congo. Cal tenir en compte la convivència de l'Estat francès, que facilita aquest èxode de població.

Juny de 1996: Els enfrontaments interètnics s'agreuquen a la regió congoleesa del Kivu.

1996-1997: Caiguda de la dictadura de Mobutu Sese Seko.

Octubre de 1996: Creació, al Kivu, de l'Aliança de Forces Democràtiques per a l'Alliberament de la República Democràtica del Congo (AFDL), encapçalada per Laurent-Désiré Kabila per derrocar Mobutu, amb el suport de Burundi, Ruanda i Uganda.

19 de febrer de 1997: El Consell de Seguretat de l'ONU (resolució 1.097) adopta un pla de pau on demana el cessament immediat de les hostilitats al Zaire. Aquest pla és acceptat pel govern de Mobutu, però rebutjat per les forces rebels.

16 de maig de 1997: Mobutu i les seves partidàries que queden a Kinshasa abandonen la capital del país a causa de l'avanç dels rebels. Mobutu acaba fugint al Marroc, on mor el setembre de 1997.

17 de maig de 1997: L'AFDL conquereix la ciutat de Kinshasa i Kabila s'auto-

proclama president de la República Democràtica del Congo (RDC), el nou nom del país.

1998-2003: Govern de Kabila. L'any 1998, Kabila perd el suport de Ruanda, Uganda i Burundi, que envaeixen la RDC amb el pretext de garantir la seguretat de les seves fronteres, tot i que afloren altres qüestions subjacents, com l'explotació dels recursos naturals. A més, aquests estats donen suport a diversos grups armats, el Reagrupament Congolès per a la Democràcia (RCD) i el Moviment d'Alliberament del Congo (MLC) de Jean-Pierre Bemba. El govern de Kabila, al seu torn, rep el suport de Namíbia, Angola, Zimbabwe, el Sudan i el Txad.

13 i 14 de setembre de 1998: Kabila i els presidents de Zimbabwe, Angola, Namíbia, Ruanda i Uganda signen l'Acord de Lusaka, que posteriorment signen els grups rebels.

23 de febrer de 2000: Es concreta un alto el foc per al març de 2000.

15 de gener de 2001: Missió d'observadores de l'ONU a la RDC. El nou president del país –que arriba al poder després de l'assassinat del seu pare, Laurent-Désiré Kabila– participa per primera vegada a les cimeres sobre la RDC a Lusaka. S'anuncia el desplegament de 17.000 soldats d'observació de l'ONU per mantenir la pau al país (MONUC) i es designa sir Ketumile Masire com a facilitador del diàleg intercongolès.

7 de desembre de 2002: Després de diversos intents fallits, totes les parts implicades en la guerra de la RDC signen un acord a Pretòria per compartir el poder en un govern de transició.

6-30 de març de 2003: Després de les converses a Pretòria, les delegacions adopten un esborrany de constitució i una memoràndum per la seguretat i les qüestions militars durant el període de transició. Només el grup rebel RCD firma l'Acord de Pretòria.

Juliol de 2006: Primeres eleccions després de 40 anys, compten amb el suport internacional.

Febrer de 2007: Es configura el nou govern posterior a la transició (sense la presència de l'oposició política ni dels antics grups armats). Les autoritats de la RDC insten el general Laurent Nkunda, líder del Congrés Nacional per la Defensa del Poble (CNDP) i considerat un *senyor de la guerra*, a integrar-se a les forces armades del país.

Gener de 2008: Els Acords de Goma. La formació del nou govern el 2007 no frena la inestabilitat política ni la persistència de la violència a l'est del país. Goma acull la conferència sobre la pau, la seguretat i el desenvolupament de les províncies del Kivu Nord i Sud. Malauradament, els acords són vulnerats i no cessen les violacions contra els drets humans.

2011: Eleccions previstes per la tardor

MÉS INFORMACIÓ:

– www.perillderiqueses.org.
– www.bloodinthemobile.org.

Txelui Moreno, PORTAVEU DE L'ESQUERRA 'ABERTZALE' “La realitat no és il·legalitzable”

FOTOGRAFIA
GIMÉNEZ

Txelui Moreno és l'actual portaveu de l'esquerra *abertzale*. Navarrès amb ànima sindical, exregidor a Burlata i membre de la darrera Mesa Nacional de Batasuna, va ser detingut per ordre del jutge Baltasar Garzón l'octubre de 2009. En llibertat sota fiança de 10.000 euros, des d'aleshores, és un dels rostres que està visualitzant les conclusions del llarg debat intern –històric, unilateral, irreversible– que han protagonitzat les bases de l'esquerra *abertzale*. Hem volgut parlar pausadament amb ell d'aquesta esquerra proscriu. A les portes d'un nou temps polític i després d'una intensa visita a Catalunya, on ha trepitjat diversos platós de ràdio i televisió, s'ha reunit amb forces polítiques i ha aprofundit les relacions amb diferents agents socials. Tot plegat, 30 anys després del naixement d'Herri Batasuna, la bèstia negra de l'imaginari polític espanyolista.

David Fernández
afons@setmanaridirecta.info

Com se suporten i superen deu anys d'il·legalització i apartheid electoral?

Uf... (riu) Amb molta paciència. Però se suporten perquè hi ha convicció en les idees pròpies, un compromís arrelat al nostre poble i, sobretot i fonamentalment, amb una base social molt sòlida que aguanta i és la que realment ho resisteix.

Com es fa un debat il·legal amb ben bé 8.000 persones?
Amb cura i calma. Pas a pas i poble a poble. I sense demanar permís, és clar. I amb més d'un 80% de les bases ratificant les conclusions.

En temps líquids, on arrela aquesta solidesa?

Vé de lluny. Caldria remuntar-se al naixement d'Herri Batasuna. No era una formació política a l'ús; endinsava les seves arrels en els moviments populars i aplegava les millors energies en tots els sectors, barris i pobles. Ací rau l'arrelament i la seva fortalesa. En una vitalitat social innegable que diu que, finalment, la realitat no és il·legalitzable.

Què ha aportat, durant 30 anys, aquest perfil diferenciat?

Salvant la duresa del conflicte armat, diria –en allò relatiu a l'alternativitat política– que aire fresc i dinamisme. Més encara quan som davant una classe política que es mou en termes purament professionals i professionalitzats. Nosaltres hi som per compromís, perquè estem convençuts del que fem: ningú no ha fet carrera en aquest viatge. Si ha cobrat, han estat pels. Les persones són el nostre únic i millor actiu. Potser som l'únic projecte, en el marc de la UE, que ha transitat pels finals del segle XX i l'inici del XXI compaginant lluita institucional i lluita de masses alhora. Dur el carrer a la institució.

–
“El taló d'Aquil·les de qualsevol sistema, autoritat o govern és la mobilització social”
–

I en una societat sota una deriva individualista radical, com es mantenen aquests valors i quins són els riscos que els poden debilitar?

Els de sempre: caure en l'institucionalisme, que només es corregeix amb consciència i treball al carrer, amb la frescor del moviment popular. L'altre risc latent, en una societat de consum desbocat, és el conformisme. El tediós “primer jo, després jo i després un altre cop jo”. Hem arribat a la perversió de pensar que allò estrany és que la gent participi. A la

societat basca, afortunadament, el normal és implicar-se... que ens tanquin diaris i, l'endemà, neixin de nou amb diners populars; que les *ikastoles* resisteixin per subscripció econòmica popular; que es financin projectes gairebé a ulls clucs. No és normal a la UE. I això només és possible en base a una xarxa social entreteixida, resistent, ampla i difusa, forjada en allò més quotidià i irrenunciable: les relacions socials i personals. Un vincle social que ens impermeabilitza dels missatges conservadors. Aquest vincle social rutlla com a barricada contra els discursos oficials: en el fons, són formes autònomes d'organització popular amb les quals l'Estat no ha pogut acabar.

Dues vagues generals reeixides en vuit mesos. Aquesta capacitat neix de l'auzolan i del batzarre, del tornallom, del treball en comú?

De valors intrínsecs que han resistit, s'han transmès amb cura i no s'han perdut pas. No ens hem resignat. La política d'assimilació i submissió –en tots els àmbits (polític, ideològic, territorial), reforçada per la lògica de claudicació de la transició– es va estavellar a Euskal Herria. Perquè amplis sectors socials van contrarestar aquella estratègia paralizadora de desmobilització. Avui, no estariem en condicions d'estar a les portes d'un canvi de cicle orientat cap al dret d'autodeterminació i el canvi social sense aquest moviment.

I què ha hagut de suportar en 30 anys?

Buf... de tot. Molta repressió, situacions massa dures, massa doloroses i sovint irreversibles.

850 persones mortes per ETA i 474 per les violències estatals o parapolicials. El mapa dels sofriments, de tots els dolors, és prou conegut?

Al marge de l'estereotip unidireccional que menteix aduint que només hi ha un sol sofriment, la societat basca –a diferència de l'espanyola– coneix tota la dimensió d'uns patiments innegables. Patir també és –es pot negar?– la dispersió, la tortura, el terrorisme d'Estat, la persecució policial i judicial, les fiances milionàries, l'assetjament constant. Amb tot i contra tot, aquest patiment és porta amb orgull i dignitat. No com a fatalitat. Vas a la presó, orgullós, a veure el teu fill, tot i que, en una societat altament cínica i socialment tan injusta, normalment això és calla, sota la llosa de la por de l'estigmatització. No és el nostre cas.

De Txelui a Iker Moreno, de pares a fills

“Hi ha una persecució obsessiva i una violència repressiva amb fins polítics”

Txelui Moreno va arribar a Barcelona el 7 de febrer, vint dies després que el seu fill fos detingut i empresonat per ordre del jutge Grande Marlaska. Durant el trajecte, el revisor li va preguntar si era Txelui Moreno i ell va respondre que sí. El revisor va treure 100 euros de la cartera i els va donar a Moreno. Va afegir: “Pel teu fill” i va marxar. Iker Moreno, que ha denunciat tortures a mans de la Guàrdia Civil, es troba empresonat a Navalcarnero (Madrid) des d'aleshores.

Al “Romancero de la Guardia Civil”, Federico García Lorca va escriure: “Los caballos negros son / Las

herraduras son negras / Sobre las capes relucen / manchas de tinta y de cera. / Tienen, por eso no lloran, / de plomo las calaveras. / Con el alma de charol / vienen por la carretera”. Quina lectura política et mereixen els disset patrols a la porta de casa teva ara fa un mes?

Disset patrols i un microautobús... a les tres de la matinada, per segrestar el meu fill. Només es pot llegir des de la resposta d'un govern que empra la violència amb fins polítics i dissenya la repressió amb càlculs partidistes. Com a despropòsit d'estat d'excepció també. Però amb una contralectura que capgira el mitjà: fitant la resposta social i veïnal. Des de les 6 del matí, quan va córrer la notícia, centenars de persones

es van concentrar davant de casa durant hores per protestar i animar l'Iker.

Metàfora de la cadena: àvies, pares, fills, néts?

Sí. I d'una persecució obsessiva. Alguns volien presentar-ho com una mostra de debilitat, perquè era el quart fill d'una cara pública de l'esquerra abertzale que era detingut. Tot el contrari: senyal de fortalesa. No és cap casualitat. És la nostra cadència de lluita. Dins l'esquerra abertzale, no hi ha fractura ni desconexió generacional. I això també li confereix un caràcter especial: persones de 60 anys debatent, treballant i lluitant al costat dels més joves als mateixos espais. Tots són part del mateix.

FIES: Ivan
z Costa

Algunes veus comencen a parlar d'una reconciliació necessària.

Clar, tot i que serà difícil. Si més no, en primera instància. Primer, perquè s'han deixat de banda, deliberament, centenars de persones invisibilitzades: assassinades, torturades, ferides. El joc pervers i maniqueu de les víctimes bones i dolentes ha generat víctimes de segona a les quals es pretén desproveir del seu sofriment. Aquesta separació és inacceptable i és imprescindible revertir-la. Ara bé, hi ha qui no és considera víctima, sinó represaliat polític; també hi ha interessos barroers que cerquen rèdits polítics, i hi ha qui, de víctima, no en té res.

Què cal fer, doncs, i com?

Cap reconciliació no es pot fer des de la humiliació de l'altre, des de l'exigència de rendició o abandonament d'idees, des de la imposició. Cal reparar, reconèixer, reconstruir. Això és així i des d'una premissa clau: ni el dolor ni el sofriment tenen ideologia. No és mesurable ni comparable ni manipulable. Tota persona ho viu i sent de forma diferent. Cadascú ho porta, personalment, com pot...

Com serà el mirall del reconeixement mutu?

Les primeres passes seran lentes i complexes. Segurament, s'hi hauran d'implicar entitats que puguin tendir ponts, fer mediació a fons, afavorir trobades, generar primeres espurnes. Fa poc, el 20 de novembre, es va esdevenir quelcom que, significativament, va passar desapercbut a la premsa espanyola: tres vídues de tres erztaines morts per ETA van decidir acudir a l'homenatge a Santi Brouard i Josu Muguruza, símbols de l'esquerra abertzale assassinats pel terrorisme d'Estat. Sobren les paraules, oi?

Quins són els principals obstacles a la legalització: els temps polítics, els càlculs electorals, els búnquers de guerra?

La legalització ja és un compte enrere. Una qüestió de temps que alguns s'esmercen a dilatar i on el principal obstacle són els interessos partidistes. Alguns treien rèdits polítics en l'escenari anterior i, al que vindrà, no. Difícilment. Ara només pensen en ells. Però, després de tant patiment acumulat, la societat es mereix un altre escenari. I el temps corre contra qui pretén impedir-ho. Per això s'entén i no s'entén, a parts iguals, el discurs monolític del PP i d'alguns sectors del PSOE, que no fan cap pas.

Sosteniu que el nou escenari despullarà l'absència de democràcia política. Com acceptarà Madrid qualsevol canvi de l'estatu quo?

Per ells, el nus és la qüestió territorial. L'única manera –i a més, la més desitjable– de modificar l'immobilisme de qualsevol govern d'arreu del món és l'activació popular. No n'hi ha una altra. Ho acabem de veure al món àrab... Que percebem que se'ls esgota el temps del frau. Els manaires rarament canvien per convicció: ho fan per pressió popular. Per això, alguns partits fan tot el possible per aturar la mobilització social; per això colpegen com colpegen l'autonomia social; per això pretenen aïllar i criminalitzar els moviments socials. Saben bé que el taló d'Aquil·les de tot sistema, poder o auto-

“L'esquerra ‘abertzale’ s'arrela en formes autònomes d'organització popular que l'Estat no ha pogut derrotar”

ritat és la mobilització.

I després, quina esquerra per a quina Euskal Herria?

Una esquerra diferent per a una Euskal Herria completament diferent. Amb una majoria sociopolítica alternativa, netament d'esquerres, amb una tasca popular clau i determinant. Amb un desenvolupament social genuí, amb una fiscalitat antagònica, amb una forta implicació sindical. De drets socials, civils i polítics per totes les persones. I, perquè no, amb ambaixades, també a Madrid. Per això preconitzem el canvi polític i social: generar un moviment social d'esquerres potent. Molta gent demana el canvi polític –l'autodeterminació o la independència–, però cal reforçar el camí del canvi social. No entenem l'un sense l'altre: és l'altra cara de la mateixa moneda.

En 30 anys, quantes persones poden haver passat per l'esquerra abertzale?

Buf... Milers, milers, milers i molts milers de persones. Moltes d'elles continuen i moltes altres no: per errors propis, nostres, o perquè senzillament van canviar d'opció.

I tu, què has après personalment?

Quasi tot: el compromís, la disciplina, l'amistat; què significa dependre dels uns dels altres en moments fòtuts; he conegut la solidaritat en majúscules, què és la repressió i com les gasta l'Estat; he sabut del dolor, del dolor i –també– de l'alegria, de les ganes de viure. He après a treballar en equip, en col·lectivitat; que ets part d'alguna cosa i tu no ho ets tot; que treballant junts és molt més fàcil assolir fites. I que lluitar porta la pena.

Jon Idigoras va dir una vegada: “Si no ho dic rebentó: l'esquerra abertzale és el millor que li ha passat a Euskal Herria”. Si et diguessin de triar un nom que sintetitzés l'esquerra abertzale, quin escolliries?

Difícil... per impossible. Però em quedaria amb el perfil de militant que treballa a qualsevol poble o barri, que és capaç –en els temps que corren i quasi sense que ningú no ho sàpiga– de sortir de la feina i treure forces per militar. La resta, sense la base, no existim; no seríem res. Recordo una dona de 70 anys, amb el seu carret de la compra repartint paperetes de vot il·legalitzades. I ho feia l'endemà que el ministre d'Interior de torn anunciés barroerament que, a qui fos enxampat amb aquelles llistes, li caurien vuit anys de presó. Veus això o els joves donant el millor del seu temps i només pots dir: “*Chapeau*”. Som aquí.

I què hi poden aportar els Països Catalans?

Allò que han aportat sempre: la pròpia lluita, el compromís i la solidaritat. Els avenços de Catalunya serviran perquè nosaltres també avancem; i viceversa. És la millor forma de suport mutu.

L'esquerra abertzale serà a les eleccions del 22M?

La lligó és que mai no ha deixat de ser-hi, no? L'acte d'insubmissió col·lectiva més gran que hi ha hagut a l'Estat espanyol ha estat el vot nul massiu que s'ha registrat la darrera dècada: 160.000 persones pel cap baix. I, és clar, hi serem d'una forma o una altra. Perquè continuem sent aquí... i continuarem.

I el futur?

Doncs, com va dir un company en ple procés de debat intern, confiança cega en el nostre poble. Va etzibar: “Lasai, kriston herria daukadu” (“Tranquils, tenim un poble que és l'hòstia”). I va afegir de seguida: “I això no s'ho carrega... ni l'esquerra abertzale”.

Gossos per fer teràpia

Encara poc coneguda al nostre país, la teràpia assistida amb gossos funciona des de fa dècades als EUA, el Canadà, Guatemala i altres països d'Amèrica del Sud i d'Europa. Aquest mètode, que complementa les teràpies clàssiques, consisteix a incorporar cans –especialment ensinistrats i dirigits per una tècnica professional– a les sessions per facilitar la interacció

amb les pacients. Els resultats són especialment encoratjadors en el cas d'usuàries amb pluridiscapacitats o trastorns de l'espectre autista, tot i que la teràpia assistida amb gossos pot beneficiar qualsevol persona. A Catalunya, hospitals com Sant Joan de Déu ja han incorporat aquest mètode de treball i cada cop són més els centres que s'hi sumen.

Alba Benítez García
quadersillacrua@setmanaridirecta.info

Encara que moltes vegades succeeix de forma inconscient, tothom que ha tingut un animal de companyia ha pogut gaudir dels seus beneficis terapèutics. De fet, s'ha demostrat científicament que els animals tenen efectes positius sobre les persones perquè proporcionen amor i acceptació incondicional, ofereixen afecte espontani, són lleials, resulten divertits, funcionen com a facilitadors socials, etc.

En un entorn terapèutic, aquestes facultats –i d'altres que van lligades a aspectes purament físics com el tacte dels animals o la seva temperatura corporal– es converteixen en instruments valuosos per estimular persones que presenten dificultats per interactuar amb el seu entorn, ja sigui arran d'una discapacitat física o intel·lectual o a causa de trastorns del desenvolupament, de la conducta, etc. Això és el que va descobrir el psiquiatre nord-americà Boris Levinson l'any 1953.

Mentre es trobava a la seva consulta acompanyat del seu gos Jingles, Levinson va rebre la visita inesperada d'una mare i el seu fill. El noi, anteriorment retret i poc comunicatiu, va interaccionar positivament amb el gos. L'observació d'aquest fet va suposar un descobriment important pel psiquiatre, ja que li va permetre tractar el pacient amb més efectivitat. Amb la publicació d'un article de Levinson on descriu la seva experiència, va començar oficialment la teràpia amb gossos.

Desmantel·lant el mite del 'gos terapèutic'
Si bé és cert que els animals poden tenir efectes terapèutics sobre les persones, és imprescindible que sigui una persona professional qui es faci càrrec del seu ensinistrament i de la seva manipulació durant la sessió de teràpia. Per cobrir la necessitat de disposar de professionals capacitades per dur a terme aquesta tasca, el Centre de Teràpies Assistides amb Cans (CTAC), amb seu a Barcelona, imparteix cursos i seminaris. L'objectiu és formar perso-

nes amb un alt nivell de competència professional i amb plena consciència de la seva responsabilitat social.

CTAC

–
“Es gossos no són màgia, però són una ajuda tècnica molt valuosa”

–

nes amb un alt nivell de competència professional i amb plena consciència de la seva responsabilitat social.

Així, des de centres com CTAC, s'esforcen a explicar que els gossos terapèutics no existeixen, sinó que són un ajut tècnic que només resulta útil quan està controlat i és utilitzat per professionals instruïdes degudament.

La veterinària i tècnica en TAA que treballa en un programa de teràpia assistida amb cans en col·laboració amb la Fundació Pere Mitjans, Cris Carles, ho explica amb una frase prou contundent: “Els gossos no són màgia, però són una ajuda tècnica molt valuosa”.

Justina i Pincho són els seus dos llauradors retriever i també els seus dos companys a l'hora de treballar amb usuàries que presenten, en la seva majoria, polidiscapacitats severes. Aques-

ta és una de les races que es fan servir més com a gos de teràpia, juntament amb els golden retrievers. Ambdues responen a l'imaginari col·lectiu de gos d'assistència o servei però, tot i així, és possible treballar amb cans d'altres races, sempre que presentin les condicions adequades i estiguin ensinistrats degudament.

Dins i fora de la sessió

Mitjançant la interacció amb el gos, és possible treballar l'empatia; facilitar un canal de comunicació entre pacient i terapeuta; afavorir la socialització; aconseguir estimulació mental i cognitiva (per exemple, amb exercicis tan curiosos com comptar els mugrons de la panxa d'una gossa); afavorir la concentració; facilitar el contacte físic, etc. Tanmateix, l'objectiu primordial és aconseguir que els avenços assolits durant les sessions s'extrapolin a la vida quotidiana de les pacients. Això és el que es coneix com a generalització.

Patricia Duran és psicòloga i experta en TAA. Treballa amb nenes i nenes amb autisme, un perfil d'usuàries que respon especialment bé a la teràpia amb cans. Quant a la generalització dels avenços aconseguits, explica amb entusiasme: “Moltes nenes amb autisme, quan comencen la teràpia, no mantenen contacte visual amb la resta de persones, no abracen, no fan petons... Amb els gossos, ells mateixos, de manera espontània, s'hi apropen. El gos els interessa, els motiva. A partir d'aquesta motivació, es poden treballar moltes coses i és possible traslladar el vincle afectiu que s'estableix amb l'animal als pares, mares, germans, etc.”.

Cris Carles treballa sovint amb pacients que tenen paràlisi cerebral espàstica (amb un fort garratament dels músculs). “El gos és idoni per aconseguir estimulacions basals primàries en aquests pacients. Són persones que no mantenen contacte amb l'entorn i, mitjançant el gos, presenten avenços significatius en aquest sentit”, explica. “El sol tacte dels gossos ja és positiu. D'altra banda, les vibracions de l'animal són un reforç perquè molts d'aquests pacients troben plaer, precisa-

“És fantàstic, és veure-ho per creure-ho!”

Parlem amb la directora de programes de Teràpia Assistida amb Animals (TAA) al Centre de Teràpia Assistida amb Cans (CTAC), Eva Domènec

ment, en les vibracions i, en alguns casos, per aconseguir-les, es colpegen ells mateixos. Les vibracions que pot provocar el gos, per exemple, amb cops de la cua sobre el pit d'aquestes persones són estimulants i relaxants. També el panteix del gos”. En aquests casos, Carles explica que la generalització del sentiment de relaxació s'assoleix de moltes maneres, en funció de cada pacient, i que es pot arribar a fer servir un peluix en forma de gos que representi l'animal real en la seva absència per tal d'aconseguir-la.

Aplicacions diverses

Les teràpies assistides amb gossos poden ajudar a millorar la qualitat de vida de persones amb perfils molt diferents. El ventall és molt ampli.

A l'Hospital Sant Joan de Déu de Sant Boi de Llobregat (Barcelona), actualment, CTAC treballa amb pacients d'esquizofrènia. Mitjançant activitats assistides amb gossos, es fomenten els hàbits higiènics de persones que, moltes vegades a causa de la medicació, han descuidat la cura del seu aspecte físic bàsic. Raspallar el gos mentre s'insisteix en la importància de cuidar-lo i netejar-lo, per exemple, és un exercici molt útil.

A la presó de Quatre Camins, per la seva banda, la protectora de gossos de Mataró du a terme un projecte amb gent reclusa que ofereix beneficis no sols als presos del centre, sinó també als animals. Es facilita a la població reclusa la possibilitat de fer un curs d'obediència canina que contribueix al seu benestar mental i li permet evadir-se temporalment de la seva realitat a la presó (a més de ser una possible sortida professional). Als gossos, al seu torn, se'ls educa per tal que puguin augmentar les possibilitats de trobar una família que els adopti.

Ampliar les actuals aplicacions de la Teràpia Assistida amb Gossos només és qüestió de temps al nostre país. L'augment del nombre de professionals formats en la matèria, així com la predisposició creixent dels centres i residències, conduirà al traçat de nous camins en aquest sentit.

Eva Domènec

CTAC

Per què els gossos?

A CTAC, vam elegir el gos pels anys que portàvem junts dins el món de l'ensinistrament i la teràpia i per la relació directa que hi ha entre els gossos i els humans, que influeix poderosament en el fet que s'hi estableixi un vincle positiu. Després, perquè és un animal domèstic, de companyia, amb el qual tenim una relació molt estreta; és accessible a tot arreu i brinda unes qualitats i comportaments que els terapeutes poden fer servir fàcilment per assolir els seus objectius.

Quins són els principals beneficis terapèutics dels gossos?

És fantàstic, és veure-ho per creure-ho! Avui hem estat en una sessió amb un nen i la infermera ens deia que la relació i l'afectivitat que desprèn aquest nen durant la sessió no té res a veure amb la que desprèn fora. El contacte visual que hi estableix, la tolerància al tacte, el contacte amb les persones, l'atenció que presta... L'única diferència és que, a la sessió, hi ha un gos! Un gos que capta tota la seva atenció —d'una banda— i que, a més, és totalment neutre als estímuls positius o negatius que pugui dependre el nen. El gos està per ell i està esperant complaure'l i jugar amb ell. Res més.

Tu i en Francesc Ristol, director gerent de CTAC, vau crear el concepte gos manta. Pots explicar què és?

El terme va sorgir arran d'una nena petitona amb paràlisi cerebral que es deia Lucia. Tenia set mesos quan la van portar al nostre centre perquè li havien recomanat fer TAA. La idea que se'n

va ocórrer per treballar amb ella va ser fer servir un *golden retriever* que teníem aleshores per arropar-la i sustentarla mentre els terapeutes treballaven amb ella. El gos era un suport viu, càlid, amb molts estímuls sensorials, que permetia que la nena es relaxés mentre els experts hi treballaven. La imatge de *gos manta* és molt gràfica, ja ho veieu.

— *El gos manta serveix per treballar amb persones que tenen paràlisi cerebral. Ha de ser un gos que abraçi tota la persona, amb un alt grau de relaxació*

Quines han de ser les característiques d'aquest gos?

El *gos manta* serveix per treballar amb persones que tenen paràlisi cerebral. No pot ser un gos de teràpia normal ni pot tenir les mateixes característiques ni el mateix físic. Ha de ser un gos que abraçi tota la persona, amb un alt grau de relaxació, d'autocontrol i de confiança cap al seu tècnic perquè aquest el pugui col·locar de la manera que faci falta.

Quines possibilitats veus per la teràpia assistida amb cans?

A CTAC treballem amb persones amb paràlisi cerebral, gent gran, persones amb trastorns psicològics o psiquiàtrics, adolescents, nens amb discapaci-

tat intel·lectual, però tothom és susceptible de gaudir dels beneficis que reporta la teràpia assistida amb gossos. Ara bé, hi ha col·lectius en què els beneficis són més notoris o importants. Per exemple, el de les persones amb autisme. En aquest cas, els beneficis de la relació entre l'usuari i el gos i el vincle que estableixen són espectaculars, molt fructífers i molt beneficiosos per l'individu. En nens amb paràlisi cerebral, aquesta teràpia també és altament beneficiosa quant a l'estimulació basal, que treballen acompanyats dels seus fisioterapeutes, logopedes o terapeutes ocupacionals. En general, les persones amb pluridiscapacitats, aquelles que estan més afectades, són difícils d'estimular amb les activitats quotidianes. Mitjançant l'activitat amb gossos, interactuen i reben molts beneficis que, d'una altra manera, serien difícils d'aconseguir.

Quins són els reptes de la TA amb gossos en aquest país?

Jo crec que un dels reptes ja l'ha assolit l'Hospital Sant Joan de Déu; és el fet d'equiparar-nos a altres països d'Amèrica i d'Europa en el sentit que els animals de teràpia (gossos, en aquest cas) puguin entrar a àmbits hospitalaris perquè la població que hi concorre gaudeixi dels seus beneficis.

Vosaltres feu professionals perquè incorporin la teràpia assistida amb gossos com a eina de treball. Aquest també és un altre repte?

Nosaltres vam començar a treballar a diferents centres fa molts anys, però només érem dues persones, pots ser tres. Quan va començar a córrer la veu i altres centres van demanar TAA, no hi havia més gossos ni persones per cobrir aquesta necessitat. Llavors, vam decidir que no sols era important que hi hagués persones que volguessin fer TAA, sinó que hi hagués persones ben formades per fer-ho. Per això, ens vam plantejar endegar els cursos que fem, bàsicament per oferir aquells coneixements que nosaltres hem anat adquirint dia a dia. Avui, ja tenim CTAC Girona, CTAC La Seu, CTAC Madrid i CTAC Tarragona. L'objectiu és crear una xarxa perquè tothom tingui un mateix mètode de treball i poder arribar al major nombre de persones possible.

Què et reporta aquesta professió?

Bàsicament, una satisfacció personal molt gran en poder compartir els dos mons que més m'agraden, les meves dues passions: les persones (en aquest cas, les persones amb algun tipus de discapacitat) i els gossos.

El futur és de totes

FOTOGRAFIA: Marc Almodóvar

Una dona amb *hijab* arenga els milers de manifestants de la plaça Tahrir. No sembla que faci massa cas als –tan nostrats– debats televisius ni als nostres estimats tertulians tot-terreny. Aquells que tenen la capacitat de parlar de tot perquè de tot en saben. Aquells que ens omplen el cap d'una imatge esbiaixada de gairebé tot. Com de la dona àrab. Una dona –expliquen– submissa i capcota davant un sistema religiós-patriarcal que l'enfonsa en l'anonimat. Doncs no sembla que sigui submissió el que s'intueix rere la seva mirada, la seva expressió ni els crits que arenga als milers de manifestants que té al seu davant.

Quan la revolta egípcia ja feia més d'una setmana que caminava, alguns mitjans occidentals van començar a vendre notícies que asseguraven: “Sembla que les dones comencen a participar-hi ara” (en el moviment de masses). Com si totes elles haguessin estat tancades a les seves cases cuinant i cuidant les criatures durant els dies anteriors. Durant la revolució egípcia –ves, quines coses–, hi va haver dones al carrer des del primer moment. I molt abans que la ràbia popular esclatés aquest 25 de gener passat.

Perquè van ser dones les que van provocar la primera gran vaga contra l'onada de privatitzacions del règim un –ja

llunyà– desembre de 2006 a Mahala. Van ser dones, amb els seus *hijabs* i *nicabs*, les que van irrompre a una dubitativa assemblea masculina i van assegurar que –fessin el que fessin els seus companys homes– elles es disposaven a aturar la producció. I van engegar una onada de mobilitzacions laborals històrica sense la qual, avui, difícilment parlaríem del que ha passat a la terra dels faraons.

Perquè, de fet, les dones egípcies ja van protagonitzar les revolucions de 1919 contra l'imperi britànic o de 1977, la revolta del pa, contra les mesures liberals. També van ser majoritàriament dones les que, durant el 2010, van mantenir la lluita laboral més llarga i dura de l'any; la dels centres d'informació. Perquè, en definitiva, les dones han estat sempre al peu del canó. I la revolució del 25 de gener no n'ha estat una excepció. Per això van sortir al carrer amb els seus companys homes a reclamar la fi del règim de la corrupció i la vergonya. I per això han estat dormint a la plaça Tahrir, lluitant als carrers o sortint a manifestar-se a les principals ciutats del país. Perquè saben que el futur és seu. És nostre. És de totes.

Marc Almodóvar

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

MASS-MÈDIA

Els mitjans silencien les revoltes del Nord

Les revoltes del món àrab ocupen les pàgines dels mitjans de comunicació des de fa mesos. Des de Tunísia a Líbia, passant per Egipte i d'altres països on les revoltes han estat més testimonials, cada dia, a cada informatiu, hem trobat una notícia o un testimoni que ens ha ajudat a dibuixar un mapa mental de dictadors i pobles revoltats. Mentrestant, al Nord, a Occident, trobem dos casos de revoltes silencioses i pacífiques

que han trobat molt poc lloc als mitjans. Si cerquem Islàndia a l'arxiu recent dels mitjans, trobarem una allau de notícies sobre l'Eyjafjalla, el volcà que va dur de cap els responsables de l'espai aeri europeu durant força setmanes. A penes trobem algun reportatge, alguna notícia i algun documental que tractin de la revolta silenciosa de la ciutadania islandesa, que ha fet dimitir un govern sencer, ha empresonat banquers, s'ha negat a

pagar el deute generat pels bancs i -potser és la clau per explicar el

silenci- s'ha negat a acatar les exigències del Fons Monetari Internacional per reduir el dèficit mitjançant retallades socials. Un altre cas flagrant és el de Wisconsin, als Estats Units. 70.000 persones fa tres caps de setmana que protesten contra la llei proposada pel governador de l'Estat, Scott Walker, que impedeix que els sindicats negociïn convenis col·lectius per les treballadores públiques, cosa que li permet reduir els sous del

funcionari i el poder dels sindicats. De nou, la manera de reduir el dèficit públic es troba al centre del debat. A Wisconsin, les manifestants van ocupar el Congrés i els senadors demòcrates van fugir a altres estats per evitar la votació de la llei. Tot això ho sabem gràcies a la tasca de blockeers, piuladors i mitjans alternatius. Per què els mitjans no se'n fan ressò? Que cadascú tregui les seves pròpies conclusions. MANU SIMARRO

RÀDIO

'Hora 25': un representant del poder davant la gent

Íñaki Gabilondo diu, al seu últim llibre, titulat *La fi d'una Època*, que els mitjans han esdevingut més còmplices que no pas controladors del poder. Han perdut, diu, la seva funció original de representar la gent davant el poder i s'han convertit

en representants del poder davant la gent. El 7 de març en vam trobar un exemple clar -dels molts que podem trobar cada dia- a la Cadena SER. Al programa nocturn *Hora 25*, que presenta Àngels Barceló, es van abordar les retallades a la sani-

tat sota les preguntes: "Les retallades haurien d'excloure la sanitat?" i "Com es pot retallar en despesa però no en qualitat?". La formulació de les preguntes dona per fet que les retallades són necessàries i inevitables, és a dir, obvia el perquè -i fins i tot

el què- i se centra en el com. És a dir, el debat no és retallades sí/retallades no, sinó com retallar i on retallar. Per respondre les preguntes, Àngels Barceló va convidar l'exministre de Sanitat de l'executiu socialista, Bernat Sòria, i els consellers autonò-

mics de Sanitat català i andalús, Boi Ruiz i Maria Jesús Montero. Per tant, es va tractar d'un debat entre gent del poder sobre com abordar la retallada del dèficit, deixant de banda les veus crítiques de les persones afectades: pacients i professionals. M. S.

PREMSA

Ara, tot queda a casa

"Perdoneu, però algú ho havia de dir". Es tracta d'una frase del *Polònia* que potser agrada i que potser utilitzen força sovint els cinc periodistes que formen part del consell editorial del diari *Ara* i que han treballat o treballen als mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals: Carles Capdevila (director actual del nou rotatiu, col·laborador d'*El Club* i *Els Matins*, de l'equip de l'APM i guionista de *Set de notícies* i *Malalts de Tele*), Antoni Bassas (corresponsal de TV3 a Washington, col·laborador d'*El Club*, etc.), Xavier

Bosch (presentador i director d'*Àgora* i un dels impulsors d'APM juntament amb Bassas), Albert Om (*El Club*, *El Convidat* i *Malalts de Tele*) i Toni Soler (*Malalts de Tele*, *Set de notícies*, *Polònia*, *Crackòvia*). Aquests cinc *enfants terribles* de la comunicació, ara, mentre treballen per mitjans de comunicació públics, també es troben al capdavant dels continguts d'un diari de capital privat. Es tracta de concentrar el control periodístic d'alguns mitjans i d'alguns programes en una colla d'amics. Es tracta, com passa massa sovint en aquest país, de confondre

interessos públics amb empreses privades, d'aprofitar la popularitat (forjada a TV3 i Catalunya Ràdio)

d'aquests cinc periodistes per donar tirada al rotatiu *Ara*. Es tracta que, mentre Antoni Bassas fa de corresponsal a Washington amb els diners de la Generalitat pugui enviar, des de la capital dels EUA, cròniques que es publiquen a la contraportada de l'*Ara* (edició del 28 de febrer de 2011). Es tracta d'inserir anuncis dels DVD de *Crackòvia* a la portada i la contraportada del nou diari (edició del 28 de febrer). Es tracta de construir un holding comunicatiu privat català al servei dels partits de l'establiment i que no marxi de l'òrbita que dibuixen CiU i ERC. Els principals accio-

nistes són el grup Cultura 03 (*Sàpiens*, *Time Out*, etc.), Artur Carulla (president d'Agroaliment i germà de la nova presidenta del Palau de la Música, Mariona Carulla), Focus i Ferran Rodés (Havas Media). Mentrestant, el presentador del programa *El Convidat*, Albert Om, va aprofitar per fer una visita a Bassas a Washington i fer-se una manicura amb els diners públics (<http://blogs.tv3.cat/elecconvidat.php?catid=2198>). I és que, un cop més, tot queda a casa, entre uns quants bons amics. TV3, la seva. XAVI MARTÍ

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coetv Nou Barris (Barcelona) coetv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org | Sants TV <http://sants.tv>

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge ...

assessorament constitució ajuts i subvencions formació ...

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, la planta - Bon 93 318 81 62

La Burxa

comunicació popular des de 1998

BarriSants.org

Teteria Malea
cooperativa autogestiona

vine a comprar les necessitats que des

c/Riego 16
barri de Sants (lloc)
obert de dimarts a diumenge
diversos i cava de setmana
tancat el matí

COL·LECTIU RONDA

assessorament JURÍDIC a PERSONES i entitats d'economia SOCIAL

www.cronda.coop

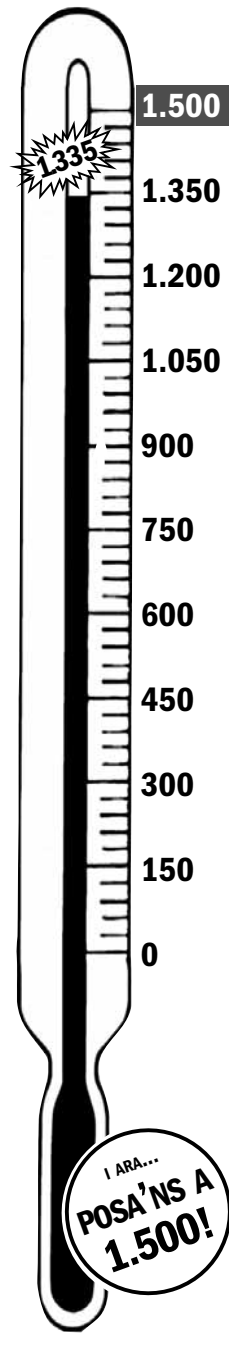
disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

Si vols col·laborar amb la Directa, demana-la a la biblioteca!

Cap biblioteca sense la seua subscripció!

Directament presenta'ns!

➤ Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Butlleta de subscripció **DIRECTA**

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Tèrria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcétera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria L'Espiral · Ample, 4 | Llibreria La Siglanta · Av. La Aigueta, 128. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc de la gasolinera · Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cánoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRA:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. **La Krida** · Sicília, 97. | Llibreria Distri-vinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Tèrria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **WLADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

DESCOMPTE DIRECTA:

Presentant la següent entrada podràs gaudir de l'espectacle **NERÓ** de la companyia teatral **La Quadra Màgica** per només 5 euros. Les funcions són els dissabtes a les 22h a la Sala **PORTA 4** (Promoció vàlida per a dos persones del 15 de gener al 26 de febrer).

La Quadra Màgica presenta

NERÓ

Cada dissabte a les 22h a la Sala Porta 4

5 euros

PORTA 4 c/ Església 4-6, Local 6 Junt a Pl. Vilreina de Garcia 931 854 840

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

MÈXIC · LA SITUACIÓ A CHIAPAS CADA COP ÉS MÉS TENSA DAVANT L'AMENÇA DELS PROJECTES ECOTURÍSTICS A LES COMUNITATS LOCALS

Defensores dels drets humans surten de la presó després de nombroses mobilitzacions

Oscar Romero
Chiapas (Mèxic) - Ripoll

Diverses organitzacions socials que simpatitzen amb el moviment zapatista han estat víctimes d'atacs a Chiapas durant el mes de febrer. La situació és especialment greu a San Sebastián Bachajón, Mitzitón i la zona Costa. A San Sebastián Bachajón, el 3 de febrer, un grup de persones d'adscripció oficialista va prendre a la força la caseta de cobrament que dona accés a les cascades d'Agua Azul, administrada per membres de La Otra Campaña (LOC). A conseqüència dels enfrontaments, una persona va resultar morta i una altra ferida. La policia va detenir 117 persones de LOC, deu de les quals encara continuen empresonades, acusades d'homicidi qualificat, temptativa d'homicidi, lesions i atacs a la pau.

Deu persones de San Sebastián Bachajón continuen empresonades acusades d'homicidi

D'altra banda, el Centre de Drets Humans Fray Bartolomé de las Casas (FRAYBA) ha denunciat que, el 13 de febrer, membres del grup paramilitar Ejército de Dios, davant la presència de funcionaris i policies de l'Estat, van atacar amb armes de foc gent adherida a La Otra Campaña a Mitzitón. El resultat va ser de dues persones ferides greus, que van ser hospitalitzades. El dia següent, 23 persones properes als paramilitars van ser detingudes com a presumptes responsables dels fets i, a partir d'avors, s'ha incrementat la tensió a la comunitat i les agressions contra membres de LOC.

Els fets més recents han succeït a la zona de la costa de Chiapas. El 22 de febrer, en el marc d'una jornada de protesta estatal per denunciar els fets de Bachajón i Mitzitón, un grup de persones de diferents comunitats agrupades al Consejo Autónomo Regional de la Zona Costa de Chiapas (CARZCH) van fer un tall a la carretera entre els municipis de Tonalá i Pijijapan. Diversos testimonis apunten

La caravana aconseguí alliberar les tres persones del Centre Digna Ochoa que estaven tancades a la presó d'El Amate

que, un cop desbloquejada la via, la policia -estatal i federal- va dur a terme una seixantena de detencions de forma indiscriminada i irregular i a llocs diferents d'on s'havia produït el tall. En aquell moment, es va avisar de la situació el Centre de Drets Humans Digna Ochoa, que hi va enviar el seu director, Nataniel Hernández, i dos dels seus advocats per fer tasques d'observació. El balanç final de la jornada va ser de dinou persones detingudes, entre elles, les tres advocades.

Mobilitzacions per demanar l'alliberament de les detingudes
Durant els dies posteriors als fets del 22 de febrer, totes les detingudes van ser alliberades, amb l' excepció de les tres advocades, que van ser traslladades a la presó d'El Amate acusades del delictes de mort i.

L'empresonament va provocar una onada de reaccions i mobilitzacions a Mèxic i a escala internacional.

Organitzacions i persones d'arreu del món exigeixen la fi dels atacs a les defensores dels drets humans i comunitats

Diversos organismes defensors dels drets humans a Chiapas van declarar que els fets eren "indignants i gravíssims" i que "el govern criminalitza obertament la defensa dels drets humans i viola els tractats internacionals". A Bar-

celona, el Grupo de Apoyo a la Zona Costa va entregar, el 28 de febrer, un comunicat al Consolat General de Mèxic signat per organitzacions i persones a títol individual d'arreu del món on s'exigia la fi de "l'assetjament i les agressions a les comunitats, lluitadores socials i defensores dels drets humans".

El 2 de març, el CARZCH va convocar una caravana motoritzada des de la ciutat de Tonalá fins a la presó d'El Amate per exigir la llibertat de les tres membres del Centre de Drets Humans Digna Ochoa. La marxa va ser una autèntica marató, durant la qual 150 persones distribuïdes en un autobús i una vintena de vehicles van recórrer 600 quilòmetres en un dia i van fer mítings i accions sota un fort assetjament policial. Aquell mateix dia a la nit, les tres advocades van ser alliberades, just abans

que finalitzés el termini legal per alliberar-les o dictar un auto de presó formal. Nataniel Hernández, a la sortida de la presó, va agrair la solidaritat rebuda durant els darrers vuit dies. "Estem lliures per la pressió que s'ha fet", va declarar. Respecte a l'acusació de motí, va afirmar que es tractava "d'un delictes polític que es va inventar el govern de l'Estat per intimidar i reprimir els moviments socials de Chiapas".

El control territorial com a rerefons del conflicte

L'escalada de violència que s'ha viscut a Chiapas el darrer mes de febrer sembla que no ha estat fruit de la casualitat. És més, FRAYBA afirma que ja sabia el que s'estava coent a San Sebastián Bachajón. Un informe especial que ha presentat aquesta organització recentment denuncia la implicació del govern en la creació de conflictes per controlar el territori en benefici de la inversió privada a Chiapas. El document revela que el secretari general del govern estatal de Chiapas, Noé Castañón León, va participar en el disseny d'un pla per confrontar els diferents actors de la zona, criminalitzar persones adherents a LOC, intervenir cossos policials i controlar la caseta d'Agua Azul per poder implementar un macroprojecte ecoturístic.

Un informe de FRAYBA desvetlla que el govern utilitza hostatges o presoneres polítiques per condicionar les negociacions

L'informe també desvetlla la pràctica governamental d'utilitzar hostatges o presoneres polítiques per condicionar les negociacions. Segons FRAYBA, "intermediaris del govern de Chiapas i del Consejo Estatal de Derechos Humanos han ofert la llibertat dels deu *ejidatarios* empresonats de San Sebastián Bachajón sempre que s'asseguin a la taula de negociacions i convencin la seva gent de no lluitar pel territori, cancel·lar les mobilitzacions i acceptar els oferiments del govern".

> 'Altres variacions de Oaxaca'

Un grup de persones va fer una acció de protesta al Consolat de Mèxic a Barcelona el 2 de març. Paral·lelament a la inauguració de l'exposició de pintura *Variacions de Oaxaca*, a l'entrada, es van mostrar *altres variacions de Oaxaca* que generalment no surten als mitjans de comunicació de masses.

Pancartes i fullets per repartir a les visitants on s'explicava que, a Oaxaca, un indret conegut per la seva riquesa cultural, es "tortura, reprimeix i fustiga" la població. També es va recordar la impunitat dels assassins de Bety Cariño, Jyry Jaakola o Brad Will, així com els atacs de grups paramilitars

a comunitats com San Juan Copala. Un artista va sortir emprenyat a interpel·lar les persones que participaven a l'acció, perquè considerava que la protesta era del tot inoportuna. Les protestes poden resultar inoportunes per algunes, però la repressió és molt més inoportuna per moltes.

, roda el món

SÀHARA OCCIDENTAL • MAS RECOMANA EL "MODEL AUTONÒMIC ESPANYOL" PEL TERRITORI I IGNORA MÉS DE 30 RESOLUCIONS DE L'ONU

La República Àrab Sahrauí Democràtica fa 35 anys i encara espera la descolonització

Tomàs Blade, periodista expert en territoris del Nord d'Àfrica
Barcelona

El trenta-cinquè aniversari de la proclamació de la República Àrab Sahrauí Democràtica (RASD) es va celebrar el diumenge 28 de febrer, amb un govern encara a l'exili i una població dividida entre la gent que viu als territoris ocupats, la que viu a l'exili en camps de refugiats, la poca que viu als territoris alliberats i la que forma part de la diàspora. Tota aquesta població espera retornar als territoris ocupats algun dia i viure en una república sahrauí lliure i democràtica com diu el seu nom.

El Consell de Seguretat de l'ONU ha declarat el seu suport a la celebració d'un referèndum, que s'empararia en el dret inalienable de tots els pobles a la independència

La setmana passada, el president Mas va expressar la seva preocupació davant el fet que, al Sàhara Occidental, "l'autonomia estigui bloquejada"; va dir que espera que "el procés tingui èxit" i, per solucionar el conflicte, va posar l'exemple del "model autonòmic espanyol". Cal recordar que, quan parlem del Sàhara Occidental, estem parlant d'un "territori pendent de descolonització", segons els termes utilitzats per l'ONU i, per tant, par-

Forces marroquines desmantellen un campament de milers de vivendes de persones sahrauí a prop de El Aaiún (Sàhara Occidental) el passat 8 de novembre

lar d'autonomia en lloc d'independència és un insult a les persones que hi viuen i pateixen la paràlisi política internacional i l'ocupació del Marroc i, a més, un descrèdit de 30 resolucions de l'ONU que mai no han parlat d'autonomia.

El Tribunal Internacional de la Haia no ha emprat mai aquest terme, ni l'Organització per la Unitat Africana (OUA) ni el Consell de Seguretat de l'ONU, que a la seva resolució 690 (29-4-1991) va declarar el seu suport a la celebració

d'un referèndum, organitzat i supervisat per l'ONU amb la col·laboració de l'OUA. La resolució s'emparava en el dret inalienable de tots els pobles a la lliure determinació i la independència, en relació a la mateixa Carta de les Nacions Unides. Per això, van preveure una consulta el 1992, que no es va celebrar a causa de les discrepàncies en la base censal i els entrebancs del govern marroquí, que mai no ha volgut parlar de referèndums perquè ja li va bé la situació actual,

on ell és l'ocupant. L'any 2000, el govern marroquí va proposar donar "una certa autonomia" al Sàhara Occidental a canvi que la població sahrauí desistís de fer cap referèndum. El poble sahrauí no

Qualsevol declaració autonomista és contraposada a la legalitat internacional i a les resolucions de Nacions Unides, però també és contrària als acords del Parlament de Catalunya

ho va acceptar i l'actual representant de l'ONU al Sàhara Occidental, Christopher Ross, va renovar el compromís internacional amb el dret d'autodeterminació del poble sahrauí l'any 2009.

Qualsevol declaració autonomista és contraposada a la legalitat internacional i a les resolu-

cions de l'ONU, però també és contrària als acords del mateix Parlament de Catalunya. La junta de portaveus (7-6-1994) va donar ple suport al pla de pau de l'ONU i a les resolucions 658 i 690, al mateix temps que reconeixia que "el poble sahrauí encara té pendent el legítim dret d'autodeterminació" i expressava preocupació davant el fet que el bloqueig al pla de pau fos "a causa de l'actitud de les autoritats del Marroc".

Els 35 anys de resistència als territoris ocupats, els judicis sense garanties contra la gent detinguda, les vagues de fam de moltes persones (encara que aquí només es conegui el cas d'Aminetu Haïdar) o la lluita socialitzada i reprimida del campament de Gdeim Izik només fa dos mesos no han estat per aconseguir només una autonomia.

Els càrrecs i representants marroquins comencen a entendre que tenen un problema, hi ha unes reivindicacions socials i també unes reivindicacions identitàries que conflueixen. La força sahrauí, però, seria unir les activistes de l'exterior, a l'exili, amb els grups de l'interior, als territoris, una veritable preocupació per la caduca monarquia alauita.

> El territori que més s'assembla a Palestina

El poble sahrauí ha hagut de viure una descolonització que no es va fer -la dictadura de Franco va tenir por que un Sàhara independent caigués al bàndol comunista de la Guerra Freda-, va haver de superar l'intent de creació d'un partit titella dirigit pel govern espanyol (el PUNS), la desaparició d'un dels seus líders polítics més carismàtics a mans dels colonitzadors espanyols i un tractat fraudulent a esquenes de l'ONU, els Acords Tripartits de Madrid.

Quan van marxar els espanyols, la realitat no va millorar: fer front a l'imperialisme del veïnat marroquí; ocupació i bombardejos sobre la població; ocupació de les mines de fosfats i de totes les riqueses del país; creació d'un mur de 2.400 quilòmetres que impedeix el pas dels territoris alliberats als territoris ocupats; creació de perilloses zones minades i exili forçós de prop de 170.000 persones que viuen en camps de refugiats pendents de l'ajut internacional. El

territori més semblant a Palestina que cap altre lloc del món àrab (murs, refugiades, ocupació, control de l'aigua, etc.).

Però, malgrat tot, la població ha estat pacient i ha confiat en la legalitat internacional; ha confiat el seu plet al Tribunal Internacional de la Haia, a l'ONU i a l'OUA. Cap d'aquests organismes no ha donat mai la raó al Marroc en la disputa. És més, gairebé tots els estats africans de l'OUA reconeixen la RASD com la representant legítima de la població sahrauí.

, roda el món

REGNE UNIT • LA LLIGA DE DEFENSA D'ANGLATERRA ESDEVÉ LA FORÇA DE XOC DEL NOU FEIXISME BRITÀNIC

La ultradreta endureix la seva ofensiva a l'escalf del govern de David Cameron

Àlex Romaguera
Barcelona

Totom coneix Luton pel seu aeroport internacional. Però aquesta població situada a 51 quilòmetres al nord de Londres també és coneguda per ser, segons el públic de la BBC, la ciutat més lletja d'Anglaterra. Com en altres municipis del cinturó londinenc, Luton concentra part de la immigració que arriba al Regne Unit provinent del Magrib i del Pròxim Orient. Allà, s'hi allotja de forma ordenada en blocs uniformes, com ho fa a Brixton, a Brighton, a Leicester i a d'altres zones deprimides que sempre han viscut del teixit industrial. Amb l'escalf de la crisi, però, la majoria de residents ha quedat a mercè de l'exclusió social, fet que ha servit a l'extrema dreta per culpabilitzar-ne les famílies musulmanes, moltes de les quals es veuen llançades a l'economia submergida o a retornar als seus països d'origen. Del còctel format per l'atur, la pobresa i la immigració, la ultradreta n'ha fet el mal endèmic que -professal extirpar de la vella Anglaterra.

A Luton, on la concentració de famílies àrabs és força important, el 3 de febrer va tenir lloc la principal manifestació antimusulmana que mai no s'hagi celebrat al Regne Unit. Prop de 4.000 persones convocades per la Lliga de Defensa d'Anglaterra (ELD, sigles en anglès) van recórrer el centre de la ciutat amb consignes que abominen contra el món islàmic, a qui presenten com un perill pel benestar, la identitat i l'economia de les illes. La marxa, a la qual van participar joves caps rapats i *hooligans* del futbol, es va produir la vigília de

Les convocatòries de l'EDL han donat a conèixer el corrent més militarista i islamòfob de la dreta britànica

les declaracions fetes pel primer ministre britànic, David Cameron, on assenyalava la immigració com el gran obstacle per la convivència i la cohesió social. Seguint les tesis dels seus homòlegs francès, alemany i italià, Cameron insistia en el fracàs del multiculturalisme i, ahora, anunciava mesures per

Grups ultrs relacionats amb equips de futbol i persones joves que es veuen afectades per la crisi nodreixen les files de l'EDL

acabar amb la "tolerància passiva" que, segons ell, hi ha hagut darrerament vers el col·lectiu musulmà, a qui el polític conservador ha acusat de "no fer res per integrar-se a la societat".

'Hooligans' i sionistes

Envalentida pel discurs de Cameron, la Lliga de Defensa d'Anglaterra s'ha erigit en la força de xoc de l'odi racial que comparteixen des del Partit Conservador fins al Partit Nacional Britànic (BNP, en anglès). Això es va poder comprovar durant la seva marxa a Luton, on va adoptar el paper més estrident d'aquesta onada, però també a d'altres en què ha passejat la islamofòbia allà on dorm la població musulmana. Aquest rol, fins ara reservat al BNP de Nick Griffin, va cristallitzar en una manifestació pels carrers de Birmingham el setembre de 2009 i en dues més, celebrades a Newcastle el març de 2010 i a Bradford l'agost passat, totes tres secundades per milers de persones.

L'èxit d'aquestes convocatòries ha donat a conèixer el corrent més militarista i islamòfob de la ultradreta britànica, que si bé compta amb alguns dirigents del Partit Nacional Britànic, com Chris Renton, destaca pel seu llenguatge ir-

reverent i per una estratègia especialment singular. En línies generals, l'EDL s'allunya dels esquemes de la ultradreta clàssica,

A través de la violència, l'EDL augmenta la seva popularitat entre el jovent víctima de la crisi i genera un clima procliu al conflicte social

basats en els principis del nazisme, l'odi jueu i l'antieuropisme. El seu projecte, en canvi, s'acosta al de Geert Wilder -el líder ultra holandès- o al del Partit Popular danès, que adopten el sionisme com a ensenya per atacar la immigració musulmana i convertir-la en el boc expiatori del seu discurs eloquent. Tant és així que, a la marxa de Luton, hi van prendre part entitats sionistes i coneguts rabins, entre els quals el californià Nachum Shi-

fren, que durant el seu parlament va definir l'EDL com "l'esperança europea contra l'islam".

El perfil d'activistes de la Lliga de Defensa d'Anglaterra no té parangó amb el de la resta de formacions ultrs. A diferència del BNP, que els darrers anys ha polit la seva imatge amb líders més càndids, es nodreix bàsicament d'ultrs del futbol i joves soldats que han participat a les intervencions militars a l'Iraq i l'Afganistan. Una de les faccions de la Lliga n'aglutina una bona colla, com també hi ha una facció pels nois homosexuals i una on s'hi apleguen els sectors sionistes. Així doncs, qualsevol referència al Tercer Reich o a la defensa de la causa palestina, part indissociables del moviment neonazi europeu, queda fora de l'EDL, que converteix la islamofòbia en l'eix de la seva ofensiva política.

De Birmingham a Europa

D'ençà de la primera marxa a Birmingham, l'EDL ha convocat una quarantena d'actes als barris i districtes més castigats per la desocupació. En tots els casos, ha buscat el cos a cos amb la població immigrada, conscient que, a través de la violència, augmenta la seva popularitat entre el jovent víctima de la crisi i genera un clima procliu al

conflicte social. Des d'aleshores, també ha ampliat el seu radi d'acció i, arran dels seus contactes a Europa, ha creat -juntament amb formacions racistes d'Alemanya, Bèlgica o Suïssa- l'anomenada Lliga de Defensa Europea. Un moviment *antighad* que ha ajudat l'EDL a congeniar amb el seu referent a la Unió Europea, l'islamòfob holandès Geert Wilders, i a guanyar rèdits al si de les formacions de la dreta britànica.

Així mateix, des de la mobilització a Luton, l'EDL ha esdevingut la nineta dels ulls dels mitjans més reaccionaris i sensacionalistes de Londres, gràcies als quals retroalimenta el seu paper de *guerrilla de carrer* al costat del BNP, que recull en forma de vots la creixent xenofòbia i aconsegueix, des dels governs locals, que el govern de Cameron imposi mesures que configuren un veritable racisme institucional.

Davant d'aquest clima de regressió, avui, l'esquerra alternativa i els moviments socials del Regne Unit s'organitzen sota la plataforma Unitat contra el Feixisme, el paraigua amb el qual barren el pas a l'EDL i posen el descobert la deriva racista del nou inquilí de Downing Street, David Cameron.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

El so desafinat que fa un gargall

L'associació Setge Cultural ens apropa una programació musical d'alt risc que s'organitza durant tot el mes de març a les comarques de la Catalunya Central

El Gargall, amb el temps, s'ha perfilat com una bona plataforma per descobrir noves propostes musicals. La gent pot posar-se en contacte amb nous sons, improvisacions i sorolls gràcies als més de vint espectacles que es podran veure i escoltar durant tot el mes de març. Gargall significa escopinada, tot i que, col·loquialment, també pot voler dir *fer un gargall*, és a dir, desafinar.

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

El grup *Enfance Rouge* aterra al (((Gargall)))

manera intercomarcal, és a dir, trencarem una mica tot el centre d'operacions que tenim a Manresa i podrem oferir la proposta del Gargall a les comarques veïnes, com una xarxa de proximitat. Entenem que, si hem d'actuar d'alguna manera, hem de fer-ho així i no baixar a una gran capital". Per les persones que han creat (((Gargall))), aquest neix d'una necessitat molt concreta: la falta de programació innovadora i trencadora que hi ha a tot el territori que s'allunya de les proximitats de Barcelona. "Tot allò que surt de Barcelona, a vegades, presenta mancances a nivell de propostes d'alt risc, ja que la major part de propostes d'aquest tipus, si no les veus a Barcelona, no les veus enlloc; això va ser un dels motius que va fer que tiréssim endavant el (((Gargall)))"; als territoris que no són Barcelona, es fan poques propostes i existeixen pocs espais que acullin aquest tipus de festivals".

"No interessem a les administracions"

Eduard Finestres també ens explica com es finança el (((Gargall))): "Bàsicament, venent armes al tercer món (riem)... No, parlem seriosament, va néixer al voltant del Restaurant Vermell. Va ser una *anada de l'olla* del restaurant, que ho va assumir tot el primer any i va ser gratuït. El segon any, el Consell de les Arts (CONCA) va fer una petita aportació per crear una pàgina web i els cartells; el finança-

ment va continuar a càrrec del Restaurant Vermell i el festival també va ser gratuït. En aquesta cinquena edició, resulta que no hi ha ni un duro de les administracions, no els interessem per res, ni tampoc que el festival s'organitzi a comarques. Això farà que el Vermell ho continui finançant tot, encara que aquest any hem hagut de fer entrades de pagament. De pagament simbòlic, ja que el cost se situa entre els tres i els deu euros".

"Estem treballant amb músics que es troben dins del món de l'experimentació"

Finestres també manifesta que s'ha de tenir en compte que la programació que ofereix la plataforma "no és fàcil de vendre" i que, precisament perquè és tracta de la part experimental, "necessita suport en uns inicis". El membre de (((Gargall))) explica: "No estem programant bandes que poden omplir sales de concert; estem treballant amb músics que es troben dins el món de l'experimentació que, per si mateix, tant si és a *Barna*, Madrid o New York, és un tipus d'art que necessita certa ajuda perquè no té una indústria al darrere que la difongui ni té el vessant comercial.

La formació *TOIA* ha actuat en un dels primers concerts de l'edició 2011

Uns m'enviaven a l'Institut d'Indústries Culturals Catalanes (ICIC) perquè sóc indústria i altres al CONCA pel vessant experimental; estic enmig d'unes arenes movedisses i anem tirant, però és complicat, complex i trist. Sense cap mena de suport és molt difícil portar a terme un festival d'aquest tipus; és molt trist, però real".

Europa, Àsia i Amèrica

Tot i l'adversitat, aquest any, fins el 27 de març, s'hi podran veure i escoltar més de vint grups i artistes de diferents procedències: de l'Estat francès, Guatemala o Xile, de Berlín, Singapur, Sevilla, Madrid i d'arreu del territori català. Els concerts es dividiran entre el Restaurant Vermell, el Conservatori de Manresa, la Sala Stroika (Manresa), el Kursaal (Manresa), Sputnik (Solsona), La Font del Balç (Gironella) i la Jazz Cava (Vic).

Un apunt important que cal tenir en compte en aquest edició és l'agrupament de les jornades per tendències: des de l'electrònica més experimental, a postpunk, pop, dub i altres molt menys classificables. Durant l'obertura del (((Gargall))), es va fer un homenatge a Josep Maria Mestres Quadreny, un compositor que va néixer el 1929 a Manresa, municipi que -com a creador d'avantguarda- mai no li ha organitzat un acte de reconeixement: "Des del nostre humil homenatge, li dediquem la primera jornada inaugural, amb una forma-

ció manresana que s'ha inspirat en les accions musicals que ell mateix composava". I per tancar el festival, dues propostes molt potents: d'una banda, el CineClub de Manresa projectarà un film mut al Teatre Conservatori i, al mateix temps, la Banda d'Improvisadors de Manresa (BIM), integrada per dotze músics i un DJ, hi posarà la banda sonora de manera totalment improvisada. Per l'altra, des de Berlín, arriba D. Pressure. No hi ha web ni bloc ni myspace, simplement una fotografia i tres paraules: *Crafty*, *Killer*, *Techno!* Un bon final de festa per uns dies plens d'esquizofrènia musical.

(((Gargall))) neix de la falta de concerts innovadors que es dona fora de Barcelona ciutat

L'embrí de la primera edició va ser el Restaurant el Vermell de Manresa, on es van poder escoltar totes les actuacions. A la següent edició ja s'hi van involucrar escenaris emblemàtics de la ciutat com el Casino, el Teatre Conservatori o el Museu Comarcal. En aquesta tercera edició, el (((Gargall))) arriba més enllà, assegura Finestres. "Això, a més, és per donar a conèixer una miqueta el (((Gargall))) de

+ INFO

www.gargall.net
gargall.blogspot.com/
www.myspace.com/infogargall.
www.youtube.com/watch?v=ocjzR-E6vBU.

CAMPANYES

L'albada de la CNT dura ja 100 anys a Mallorca

Un grup de persones de la CNT va visitar les rodalies del municipi de Búger (Mallorca) el 27 de maig de 1932

Ander Zurimendi
expressions@setmanaridirecta.info

L'arribada de les idees llibertàries a Mallorca fou, l'any 1910, una albada d'esperança. I 100 anys després encara hi són, les idees llibertàries, esperant el dia en què es duren a la pràctica. Precisament per commemorar el centenari de la creació de la CNT a Mallorca, que data de 1910, el grup d'estudis llibertaris Els Oblidats acaba de publicar el llibre *La CNT a Mallorca. Cent anys construint llibertat*. Catalogat per Edicions del Moixet Demagog, l'assaig pretén recuperar l'aportació de la CNT al moviment obrer durant el segle XX.

“El sol fet d'acarar la història d'un moviment de cent anys, permet posar damunt l'escenari una història que ha estat massa amagada i opaca”

Tot i que les fàbriques i camps illencs havien estat més influenciats pel socialisme, la dècada dels anys 10 i 20 fou el temps dels viatges de reconeguts anarquistes catalans a la illa. Mallorca rebé, concretament el 1913, una aparició inesperada. Era la de Salvador Seguí *El noi*

del sucre, que va fer una gira de conferències per distints indrets de l'illa.

Així mateix, altres mallorquins s'enfilaren en vaixell rumb a Barcelona i, en tornar a l'illa, van desplegar el seu esforç a crear diaris i periòdics anarquistes a través dels quals difondre el pensament de la CNT. És el cas de Joan Ordines, que participà al cèlebre congrés de la CNT de l'octubre de 1910 a Barcelona. Ordines hi assistí en representació del sector de la construcció i els picapedrers, una federació que ja aleshores comptava amb 910 afiliats.

Aquest assaig, però, abraça els 100 anys durant els quals la CNT ha fet feina a Mallorca. Els seus set capítols distribueixen així els períodes històrics: Els orígens de l'obrerisme anarquista a Mallorca; L'albada d'una nova esperança: la fundació de la CNT i els primers anys (1910-1914); De la consolidació del projecte anarcosindicalista a la clandestinitat. El moviment llibertari de 1914 a 1931; La Segona república i la CNT (1931-1936); Les morts i l'oblit: la Guerra Civil i la postguerra (1936-1975); El relançament de la CNT a Mallorca (1976-1981) i La represa i la força de la il·lusió (1982-2010).

El llibre es complimenta amb una cronologia, un pròleg i un epíleg a càrrec dels historiadors Pere Gabriel Sirvant i Dolors Marín, respectivament. Precisament, escriu Pere Gabriel Sirvant al seu pròleg: “No oblidem que el sol fet d'acarar la història d'un moviment que transcorre al llarg de més de cent anys, fins a l'actua-

litat, permet posar damunt l'escenari una història que ha estat massa amagada i opaca i que, malauradament, s'ha mantingut massa allunyada dels debats i les explicacions de la història contemporània del poble mallorquí”.

La historiadora Dolors Marín Silvestre, en canvi, apunta: “Les cases okupes d'ara són els ateneus de principis de segle; s'aferran a la cultura, a l'avantguarda, a una alternativa”. Molt ha canviat, idè, el moviment obrer de 1910 a l'any 2011. I la despolitització de la majoria de la societat és dolorosa. Ara bé: encara hi ha les idees llibertàries, esperant germinar a la consciència dels treballadors i les treballadores.

CENT ANYS
CONSTRUÏM
LLIBERTAT
LA CNT A
MALLORCA
1910/2010
Grup d'Estudis Llibertaris 'Els Oblidats'

+ INFO

edicionsdelmoixet.wordpress.com
elsoblidats.wordpress.com
<http://www.estelnegre.org>

CAMPANYES

La memòria del futur

Unes jornades a la UB commemoren el quaranta-cinquè aniversari de la Caputxinada

La Caputxinada representa l'inici del moviment estudiantil durant la dictadura

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Resulta sorprenent com, de vegades, els aniversaris de moments clau de la història del país passen sospitosament inadvertits per als grans mitjans de comunicació. N'estem vivint un altre exemple aquests dies 9, 10 i 11 de març de 2011, quan es commemoren 45 anys del que es va conèixer com la Caputxinada, el setge policial que, durant més de 48 hores, va retenir un grup de més de 450 estudiants i professorat universitari que, juntament amb un notable grup d'intel·lectuals, van erigir-se en assemblea constitutiva del Sindicat Democràtic d'Estudiants de la Universitat de Barcelona (SDEUB) al convent dels pares Caputxins del barri barceloní de Sarrià.

La Caputxinada es considera el moment fundacional del moviment estudiantil català durant el franquisme, però, tot i això, l'efemèride ha passat força desapercibuda als mitjans. No ha passat el mateix -en part- en l'àmbit universitari: un grup de professorat i alumnes s'han proposat commemorar-ho amb unes jornades, que se celebraran els dies 9, 10 i 11 de març a la Universitat de Barcelona, sota el títol *La memòria del futur. El moviment estudiantil ahir i avui*. Les organitzadores expliquen: “No afrontem aquestes jornades com a memòria d'un passat, sinó com a memòria d'un futur; tampoc com a passat d'un moviment, sinó com a present del mateix i, menys encara, com a mera rememoració, sinó també com a reivindicació”.

Les jornades comencen el dimecres 9 de març amb la presentació del programa

La memòria del futur
45è aniversari de la Caputxinada. El moviment estudiantil ahir i avui.

9, 10 i 11 de març.
Universitat de Barcelona.
Horaris i informació a:
<http://caputxinada45anys.wordpress.com>

d'actes i una conferència inaugural a càrrec de l'historiador Josep Fontana a l'edifici històric de la UB. El dijous 10 de març, es farà una taula de debat sobre organització i moviment estudiantil amb el filòsof Paco Fernández Buey, l'activista veïnal i impulsor de la Coordinadora d'Assemblees de Facultat (CAF) durant els anys 90 Xavier Julve, l'historiador Ricard Vinyes i la periodista Noura Aharchi (i1h.). A la tarda, hi haurà una taula de debat sobre accions i lluites i una altra sobre patriarcat. El divendres 11 de març, les jornades continuaran amb un debat sobre la construcció de la universitat pública amb el filòsof i professor de la UB Juan Ramon Capella, la mestra i activista estudiantil durant els anys 90 Diana Pujol i Arnau Mallol, portaveu del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans durant les lluites contra el procés de Bolonya de l'any 2008. A la tarda, es convoca una taula de debat sobre universitat i moviments socials amb la historiadora Anna Sallés, el llibreter i cooperativista Ivan Miró i l'estudiant i membre del setmanari DIRECTA Manu Simarro.

, expressions

AUDIOVISUALS

Conèixer l'imperi per dins i per fora

Figueres acull el setè Cicle de cinema ambiental i solidari

Conèixer l'enemic per trobar el seu taló d'Aquil·les. Aquesta és la filosofia que predica el grup ecologista empordanès IAEDEN amb la presentació del setè Cicle de cinema ambiental i solidari. Enguany, es dedica a la coneixença de l'imperi nord-americà, tant per dins com per fora, amb un seguit de documentals que es projectaran a la ciutat de Figueres del 16 al 19 de març i que compten amb el suport de les entitats Diòptria i GEES.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Els Estats Units configuren encara l'emblema del capitalisme, amb totes les fractures que conté un imperi com a tal. El director Michael Moore s'encairrega de mostrar-les a la llum pública a través de diversos films coneguts arreu del món. En aquesta setena edició, el Cicle de cinema ambiental gairebé ret homenatge a Moore amb la projecció de tres dels seus films més coneguts: *Bowling for Columbine*, *Sicko* i *Capitalisme*, una història d'amor.

Per descriure la realitat exterior als Estats Units i les seves múltiples intervencions, el cicle ha escollit els documentals de *Sang al mòbil*, *The Cove* i *Hugo Chávez* que es projectaran (gairebé tots) a l'espai d'entitats Can Met, amb entrada lliure. Finalment, el cicle com cada any, preveu una sessió infantil que es durà a terme el dissabte 19 a la tarda amb la projecció de la pel·lícula *L'Ós*.

Setè Cicle de cinema ambiental i solidari

Del 16 al 19 de març.
Can Met-Figueres.
Més info: www.iaeden.cat.

La matança de dofins a Taji

El documental 'The Cove' narra la massacre de dofins al poble japonès de Taji

Presentada com a superproducció nord-americana i premiada com a tal, aquesta pel·lícula documental sobre les matances il·legals de dofins no deixa de ser espectacularment esgarrifosa. El film narra l'horror que s'amaga rere un poblet japonès tranquil i idíl·lic dedicat, bàsicament, a l'exportació de dofins per aquàriums d'arreu del món. L'equip de rodatge i gairebé d'investigació va descobrir, a través de càmeres secretes i filmacions subaquàtiques, que rere aquesta aparença de calma, s'hi amaga un secret sanguinari encapçalat per la màfia japonesa i d'altres esferes de reputació

similar. Una cova on van a parar milers de dofins que no són aptes pel salt al món de l'espectacle i acaben massacrats i servits com a àpats en safates escolars. Un altre detall interessant és el fet que el documental està encapçalat per Ric O'Barry, un dels primers entrenadors de dofins del món i conegut per liderar l'equip de dofins de la sèrie *Flipper* dels anys 60. Per tant, un dels creadors de la indústria dels dofins i l'espectacle que, penedit d'aquesta creació, intenta redimir-se a través d'exercir d'investigador i d'activista per la defensa dels drets d'aquests mamífers aquàtics.

El cost fosc d'un telèfon mòbil

Blood in the mobile és el retrat del vincle existent entre la construcció de telèfons mòbils i la guerra a la República Democràtica del Congo. El director Frank Poulsen es desplaça a aquests territoris per gravar la indústria de les mines il·legals amb els seus propis objectius. Una mirada esfereïdora que no només troba connexions entre

els minerals i la guerra, sinó que també s'endú una altra sorpresa a les mines: són plenes de criatures. Finalment, Poulsen també retrata el doble raser de les companyies que comercien amb telèfons mòbils i, alhora, tenen enguany diverses campanyes de responsabilitat social per potenciar una imatge amable i neta.

DVD

La zona grisa de Fritz Lang

Liliom

(Tribanda, 1934)
Director: Fritz Lang.
Guionistes: Fritz Lang i Robert Liebmann, sobre l'obra de teatre de Ferenc Molnár.
Durada: 114 minuts.

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Durant una breu estada a l'Estat francès, l'exiliat de l'Alemanya nazi Fritz Lang va rodar aquest drama romàntic, visualment més modest que les joies de la seva etapa expressionista. El film capgira, en part, les convencions del cinema del ressignat bon proletari a una París de postal per situar-se en una zona grisa, lluny d'aquella idealització (que, en part, seria reformulada pel més o menys progressista realisme poètic de Marcel

Carné), però també de la criminalització dels barris perifèrics que propugnaria un cert *noir*. *Liliom* és un firant que respon a les atencions de la seva sacrificada parella amb menyspreu, robatoris i maltractaments. Història d'una redempció que sembla impossible de tant difícil, es caracteritza per la inclusió d'un tercer acte sobrenatural que parteix de l'imaginari catòlic per donar una nova oportunitat al més que imperfecte protagonista. Amenitza la funció alguna espurna de crítica a les desigualtats socials.

BLU-RAY / DVD

Caça a l'home

Quiero la cabeza de Alfredo García

(Resen-Suevia, 1974)
Director: Sam Peckinpah.
Guionistes: Sam Peckinpah i Gordon T. Dawson.
Durada: 113 minuts.

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Després d'encadenar les que, probablement, són les seves pel·lícules més conegudes, Sam Peckinpah (*Grup salvatge*) va posar en imatges el descens als inferns d'un pianista de bar decadent que s'involucra en una caça a l'home per diners. Plena de mitjos temps, però, tot i així, rotunda, l'excel·lent *Quiero la cabeza de Alfredo García* és una obra nihilista xopada d'una poesia elegíaca i desesperada. El realitzador va dur la violència

atàvica del western a la contemporaneïtat transportant elements del thriller d'aquell moment als escenaris polsegosos del Mèxic fronterer, on s'inicia una història d'honors masculins arcaics i androcèntrics que clamen venjança. Hi trobem, probablement, tots els elements idiosincràtics de l'autor, des dels afegits a càmera lenta durant els tirotejos fins als apunts sobre la transmissió de la violència de generació en generació, o una visió entrinada d'una societat amoral, l'únic motor de la qual és la codícia.

Diagonal
El lobby transgènico en el Gobierno EP

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRIBETE DESDE 25 €

QUESONI
sonorització d'esdeveniments

667 338 594 - Toba
626 824 345 - Uri
info@quesoni.cat

www.quesoni.cat

ECOLOGISTES
CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

SCI
SOCIETAT MEXICANA CATALUNYA

Ajuda'ns a construir la pau
Fes-te soci/a de l'SCI-Cat!

www.sci-cat.org

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

CAMpanyes - OPINIÓ

Fumar 'maria' ja no és el que era

Mirada crítica a la principal fira cannàbica

Entrada al recinte on s'ha celebrat la fira dedicada al cànem

Cornellà ha acollit, enguany, la fira cannàbica per excel·lència, l'Spannabis, un dels esdeveniments relacionats amb el cànem més importants. La DIRECTA ha assistit a la vuitena edició de la fira per mesurar el pols del món associatiu relacionat amb la marihuana, persones que s'han instal·lat al recinte firal durant el cap de setmana del 25 al 27 de febrer.

Ramon Rioli i Jordi Raymond
expressions@setmanaridirecta.info

La fira trenca esquemes. Lluny de trobar el típic ambient *fumeta* amb *rastafaris*, l'Spannabis és un aparador comercial força sexista enfocadament a la promoció i el negoci de marques d'articles relacionades amb l'autocultiu o amb el cultiu a gran escala (peladores de plantes, generadors d'ozó i de CO₂, additius químics i orgànics...) i, sobretot, més interessades a tractar amb majoristes que no pas amb petites cultivadores. Tot i així, la fira manté un espai divulgatiu amb xerrades, enguany dedicades a les aplicacions terapèutiques i mèdiques de la planta.

Actualment, l'Spannabis és la reunió més gran de persones consumidores de marihuana del país i sobta el fet que se celebri la trobada en unes condicions comercials que impedeixen, per exemple, que les persones assistents puguin fumar. Cosa curiosa en un esdeveniment on la gran majoria de gent que hi

participa és, justament, per l'interès que genera fumar aquesta planta.

L'associacionisme i els buits legals

L'espai reservat a l'associacionisme estava format per poques entitats, que informaven dels passos seguits cap a la normalització dels usos del cànnabis. Aquestes associacions utilitzen

Els petits grups de cultivadores obren esquerdes a la prohibició amb la promoció de cultius col·lectius

dos tipus d'arguments diferents: les que defensen la despenalització com a forma de normalització i les que demanen una legalització per mitjà de la tributació d'impostos a l'estil del tabac o l'alcohol. Dues maneres de tractar la qües-

tió influenciades pel model holandès, en part, i pel model nord-americà de comercialització del producte com un servei mèdic. Últimament, aquest sistema ha guanyat certa volada arran del referèndum celebrat a Califòrnia el mes de novembre passat -i perdut per un escàs 7%- tot i que moltes de les californianes usuàries d'aquesta planta van rebutjar la coneguda *proposta 19* per les restriccions que imposava a l'autocultiu i per deixar la porta massa oberta a la indústria.

Actualment, l'espai associatiu cannàbic està format -sobretot- per petites associacions de cultivadores, que són les que estan obrint esquerdes a la prohibició d'usos del cànnabis mitjançant la promoció de cultius col·lectius o comunitaris. El Moviment Associatiu Cannàbic d'Autoconsum (MACA) és una entitat de cultivadores integrada a la Federació d'Associacions Cannàbiques (FAC) que pot donar bona fe d'aquest moviment per l'autocultiu, així com l'associació Pannagh. Un altre espai per compartir experiències relacionades amb el consum i el cultiu d'aquesta planta és el Cannabis Cafè, un fòrum virtual gestionat per l'Associació d'Internautes Cannabis Cafè (AICC), on les mateixes persones cultivadores i consumidores intercanvien experiències i coneixements.

ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

La vaga de tramvies

El ministro de Obras Públicas suspende las vigentes tarifas de los tranvías de Barcelona

A partir de hoy volverán a regir los precios anteriores a la última elevación

Roger Costa Puyal
expressions@setmanaridirecta.info

El transport públic ha estat un element clau en el desenvolupament de ciutats industrials com Barcelona. Milers de persones en depenen per anar a treballar. A Barcelona, durant molts anys, el principal va ser el tramvia i, com a tal, sempre va ser present a les revoltes. El 1872 es va inaugurar el primer tramvia de la ciutat, tirat per cavalls, entre la Boqueria i Lesseps; el 1877, el primer a vapor, a la línia de Sant Andreu de Palomar, i el 1899, el primer elèctric, a la línia 29, Balmes-Pelai. Aquell mateix any va tenir lloc la primera vaga de tramvies. El 1901, una nova vaga va desembocar en el decret de l'estat d'excepció. L'any següent, 1902, els tramvies es van sumar a la vaga general per les nou hores, que va acabar en estat de guerra. El 1919, durant la vaga de La Canadenca, l'Estat els va militaritzar. I, finalment, els tramvies van ser col·lectivitzats el 1936.

A principis de març de 1951, ara fa 60 anys, hi va haver una nova vaga, que va ser important perquè no la van fer les persones que hi treballaven, sinó les usuàries i perquè va esdevenir la primera manifestació pública de rebuig a la dictadura. Va ser, sobretot, una protesta contra la carestia de la vida. Després de dotze anys de postguerra, misèria i repressió, la generació que havia perdut la guerra va presentar la darrera batalla.

El desembre de 1950, el govern va pujar un 40% la tarifa dels tramvies de Barcelona, de 50 a 70 cèntims. A Madrid, els preus no van pujar. A finals de febrer, van aparèixer fulls volants anònims, convidant els "bons ciutadans" a no fer servir el tramvia a partir del dijous 1 de març. Malgrat el fred i la pluja, la convocatòria va ser un èxit, calculat en el 97,7% de les usuàries. Els i les treballadores anaven i tornaven caminant a les fàbriques formant columnes que eren verdaderes manifestacions, on es debatia la forma

de continuar la lluita. Des de Sants, Gràcia, Horta, el Carmel, Sant Andreu, la Sagrera o el Clot cap al port, la Barceloneta, el Poblenou i en totes direccions. Es van organitzar grups per desmontar els vidres dels tramvies, grups que s'ajuntaven i desapareixien ràpidament a llocs com el mercat de Sant Antoni, a Pelai amb les Rambles, al Paral·lel, a Pere IV, a l'Arc de Triomf, al pont de Vallcarca o al passeig de la Barceloneta. La companyia va admetre haver canviat més de 6.000 vidres. Fins i tot els culés, que el diumenge 4 van anar a veure el partit a les Corts, van tornar caminant a casa sota la pluja. El dimarts 6 de març, davant la persistència de la vaga, el govern va restablir les tarifes i va destituir el governador civil de Barcelona, Baeza Alegria, i l'alcalde de la ciutat, Josep Maria Albert i Despujol.

Però la vaga va continuar i es va estendre a les fàbriques de la ciutat, als centres industrials de Catalunya, als petits tallers i comerços i a les universitats i es va convertir en vaga general contra la carestia de la vida. El nou governador, Felipe Acedo Colunga *la mula*, va acabar amb la vaga portant unitats de la Guàrdia Civil de fora per reprimir-la a mitjans de març. Els enfrontaments més violents van tenir lloc el dotze de març i van produir diverses morts.

L'origen de la convocatòria va ser espontani i la participació molt heterogènia arran de la debilitat de les organitzacions obreres. Després s'hi van afegir sindicats i partits. Gregori López Raimundo, del PSUC, va ser detingut. La CNT va ser la que més s'hi va implicar. 65 cenetistes van ser condemnades a penes de presó d'entre vuit i 30 anys i dues a mort. La repressió de la vaga va significar la rematada de les organitzacions que havien lluitat durant la guerra civil. Es tancava, així, una primera etapa de resistència a la dictadura, que havia començat el dia després de perdre la guerra i que havia tingut la CNT com a protagonista principal.

, agenda directa

BALAGUER

Dissabte 12 de març

Xerrada sobre participació ciutadana
10:30h Local de la Penya Barcelonista de Balaguer. C. de la Barqueta
Organitza: CUP - Ponent

BARCELONA**Classes de català al carrer.****Jornades 'El català no està en crisi'**

Plaça de la Mercè d'11 a 14h
L'Assemblea de Treballadores del Consorci per a la Normalització Lingüística proposa les jornades *El català no està en crisi*. Durant cinc dissabtes, faran classes al carrer contra la precarietat laboral, l'opacitat en la gestió pública, retallades i acomiadaments encoberts.

Dissabte 12 de març: Llengua i història.

Xerrada amb Patrícia Gabancho i ruta històrica amb Dani Cortijo

Dissabte 19 de març: Llengua i música. Concert amb Cesc Freixas**Dissabte 26 de març:** Llengua i teatre. Teatre de carrer amb Els Pirates Teatre**Dissabte 2 d'abril:** Llengua i humor.

Espectacle d'humor

Dissabte 9 d'abril: Llengua i poesia. Recital de poesia amb Enric Casasses, David Caño Núria Martínez Vernis, Josep Ramon Roig i Carles Rebassa. Concert fi de curs.

Les classes són per a tothom i tots els nivells. Hi haurà un racó per a les parelles lingüístiques i coques per esmorzar.

Organitza: Assemblea de Treballadores del Consorci per a la Normalització Lingüística

Divendres 11 de març

Xerrada: situació i perspectives del conflicte basc

19h Casal Independentista de Sants C. Muntadas, 24.

Amb Iñaki Gil de San Vicente

Organitza: Universitat Comunista dels Països Catalans

Més informació: www.universitat.cat**Exposició: 'Peludes i sedoses...sempre!'**20h Centre Cívic Poble Sec
Plaça del Sortidor, 12.

Inauguració de l'exposició i projecció del

Actes en commemoració de la 'victòria dels missatgers'**BARCELONA Dissabte 12 de març**

La situació de molta gent jove durant la crisi econòmica de la dècada dels 70 era molt precària. Les empreses de missatgeria veien aquest col·lectiu com una font de mà d'obra barata i van ensabonar el jovent per regular la relació laboral. Els van fer signar contractes segons els quals els missatgers i missatgeres eren autònoms que establien una relació d'igual a igual amb les empreses. Remuneració per serveis prestats és sinònim de nombrosos accidents, de baixes que no es cobraven perquè es deixava de treballar... En aquell context, va aparèixer el col·lectiu topos mensajeros, un petit grup de treballadores que treballaven d'amagat. I van sembrar la llavor per provocar la denúncia de l'exploatació. La mort d'un company va encendre el foc de la revolta i va esclatar la reivindicació unànime i ferma. Exigien el reconeixement dels drets mínims de tota persona treballadora: la seguretat social, un contracte laboral, etc... Les vagues, la repressió, els acomiadaments i les llistes negres van derrotar momentàniament les missatgeres, però ja tenien una eina sindical: la coordinadora de missatgeres havia creat la cooperativa Trèvol. Van seguir dos anys llargs de lluita i mobilitzacions. Les barcelonines van estendre la revolta a tot l'Estat i van començar a guanyar sentències a les magistratures de Treball. La premsa, en general, va recollir i difondre les accions dels missatgers i les missatgeres. Finalment, el Tribunal Suprem va dictar sentència: existeix relació laboral i, per tant, les missatgeres tenen els mateixos drets que la resta de treballadores. Ara fa 25 anys d'aquella victòria de les missatgeres i us convidem a recordar-la!

ACTES: 12h Inauguració de l'exposició sobre la lluita de la missatgeria: retalls de premsa, fulletons, cartells, dibuixos de l'Azagra, etc. 14h Quarta Calçotada de l'Harmonia (confirmar assistència per correu a secretaria@cordada.org. 16h Audiovisuals: projecció de *l'Informe Semanal* que va tractar la lluita. Imatges de les manifestacions, etc.

Can Fabra. C. Segre, 24-32, Barcelona, Metro St. Andreu.

Organitza: Cordada – Més informació: www.cordada.org

vídeo artístic del col·lectiu Donesllop.

L'exposició hi serà tota la setmana.

Organitza: Centre Cívic Poble Sec

Més informació: www.donesllop.net**Festa de dones**22h Centre Cívic La Farinera del Clot
Gran Via de les Corts Catalanes, 837.

Amb música i molta alegria, punxaran les magnífiques PD Sabotatge i PD Coraje.

Organitza: comissió 8 de març

Jornades sobre la memòria de lluita del barri del Poble Sec

12h Ruta històrica: La lluita obrera al Poble Sec dels anys 30. Inici Plaça del Molino. 14h Dinar popular. 17h Presentació del llibre: *Montjuïc i el seu entorn: 1936-1939. Xerrades i itineraris*. A l'Ateneu Rebel. C. Fonthonrada, 30-32.
Organitza: Assemblea de Barri del Poble Sec

Jornades de debat sobre les dones, la crisi i el vel

17h El vel al punt de mira: gènere i racisme. Amb Glòria Casas, membre de la campanya per la retirada del decret del burca i investigadora del centre Antígona de la UAB, i Neus Roca, historiadora i membre d'En Lluita.
19h Crisi i dona treballadora: com ens afecten les retallades? Amb Begoña Zabala, fundadora de l'Assemblea de Dones de Bizkaia i membre del grup Emakume Internazionalistak; Sandra Ezquerria, activista feminista i membre de Revolta Global-EA, i Mireia Roselló, activista de l'Assemblea de Barcelona i membre d'En Lluita.
21h Muntatge teatral sobre Rosa Luxemburg amb l'obra *Apunts per una Rosa*, amb Anna Bitrià de Terrassa Respon. Casal de Joves de Gràcia.
C. Gran de Gràcia 190-192.
Organitza: En Lluita

Primera jornada social del Poblenou 'Construïm xarxa, alternatives i suport mutu en un barri viu'

10h Esmorzar i benvinguda. 10:30h Inici dels debats simultanis per eixos Sociolaboral: Defensa dels drets socials i laborals. Amb Àlex Tisminetzky, advocat laboralista i membre del Col·lectiu Ronda i un membre de la CGT Autobusos TMB.
Migracions: Cercar respostes col·lectives a les situacions injustes que pateixen les persones migrades del barri. Amb la presència de membres de la Red de Apoyo a Sin Papeles de Saragossa, Mamadou Diagne, el col·lectiu Patera Urbana i membres d'Apropem-nos, col·lectiu que treballa en aquest àmbit al barri.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAREnvia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Col·lectiu Enmedio:
oferim espai de treball per compartir a Barcelona (Poble Sec). Internet, aigua, llum i equip audiovisual inclòs. Econòmic.
Contacte: 93 329 65 51 - coworking@enmedio.info

Divendres Faràndula a Sants: **Necessitem persones voluntàries per omplir els torns del concert solidari amb Can Vies del 11 de març.**
Contacte: comunicacio@divendresfarandula.org

Can Dalmau: **necessitem persones voluntàries per restaurar masia prop de Sant Pol de Mar**, a canvi, oferim allotjament i gaudir del nostre bosc màgic. Contacte: candalmaumaresme@gmail.com

Treball voluntari a Cuba: **Brigada Internacional José Martí 2011.** Del 4 al 23 de juliol. Inscripcions fins el 13 de maig. Contacte: brigada.josemarti@live.com

Escola de Clown de Barcelona: necessitem persones per col·laborar en les feines dels nostres cursos; a canvi, oferim un curs gratuït. Contacte: info@escoladecolown.eu

Vaga de l'Auditori de Barcelona: quatre mesos i mig sense cobrar. Aportació solidària al número de compte 2100-0630-1301-0091-9247 (La Caixa).

> EL TEMPS**DIJOURS 10**

A l'espera que la baixa pressió s'aprofundeixi a l'estret de Gibraltar, gaudirem de sol, amb alguns núvols alts.

DIVENDRES 11

Els núvols es compactaran al País Valencià i començarà a ploure al migdia. A Catalunya, la pluja cap a mitjanit.

DISSABTE 12

Un veritable temporal de pluja, amb tempestes fortes i ratxes de vent intenses, afectarà tota la costa catalana.

DIUMENGE 13

La pluja quedarà estancada a les comarques de Girona. A la resta, núvols, però també obertura de clarianes.

DILLUNS 14

Una pausa permetrà veure el sol, però no serà una millora definitiva. La temporada de pluges encara durarà uns dies.

DIMARTS 15

Tornaran les precipitacions extenses i intenses. Vents de llevant i acumulació de més aigua, sobretot a la costa.

12h Pausa. 12:30h Inici dels debats simultanis per eixos

Consum: Construcció d'un món sense diners. Amb membres de la Xarxa d'Intercanvi de Sants.

Habitatge i Urbanisme: Donar suport a les persones en risc de desnonament. Amb la presència d'Ada Colau, membre de la Plataforma d'Afectades per les Hipoteques, i Albert Sancho, activista implicat en la lluita contra els hotels a Ciutat Vella.

14:30h. Dinar popular. 17 a 19h Assemblea oberta sobre el futur del col·lectiu Tots els actes es faran al Centre del Barri del Poblenou. Rambla del Poblenou, 49. 22h Festa per l'autogestió del col·lectiu a La Teixidora. C. Marià Aguiló, 35. Organitza: Comitè de barri del Poblenou

Diumenge 13 de març

Teatre: 'Teatro instantáneo'
20:30h La Artística. C. Llibertat, 7.
Organitza: Improduccion

Mercat d'intercanvi 'El saber de les dones en temps de crisi'

10 a 15h Avinguda Roma, entre Villaroel i Casanova.
Organitza: Vocalia de Dones de l'AAVV de l'Esquerra de l'Eixample

CALDES DE MONTBUI

Diumenge 13 de març

Teatre: 'El ventall de Lady Windermere' d'Oscar Wilde
18h Stage Escola d'arts escèniques C. Folch i Torres, 52-54.
Amb la companyia Pierrot Teatre de Centelles dins el cicle *Taca'm*, del 23è concurs de Teatre Amateur de la vila.
Organitza: Centre Democràtic i Progressista

EL PRAT DE LLOBREGAT

Dissabte 12 de març

Xerrada: Pescar bé, menjar bé
12h Esplai Sant Pere i Sant Pau
Plaça de l'Església s/n
En el marc de l'aniversari del tercer aniversari de Cals Karxofa
Organitza: Cals Karxofa

8 de març DeGenera't Els rols patriarcals de cap per avall

LLEIDA, 11, 17 i 18 de març

Divendres 11 de març. 19:30h Xerrada: *Generem nous gèneres antipatriarcals*, a càrrec del col·lectiu Brot Bord.
Dijous 17 de març. 19:30h Xerrada: *Dones rurals, les més invisibles: dona i ocupació al Solsonès*, a càrrec de Rudona i Arada.
Divendres 18 de març. 19:30h Passi de vídeo: *XXY*. Xerrada: *El demà de la deconstrucció de gènere*, a càrrec de l'antropòloga Joana Soto.

CSO La Maranya. (C. del Parc, 13)
Organitza: CSO La Maranya

Cicle de Literatura i compromís II

BARCELONA, març i abril de 2011

Amb l'objectiu de donar a conèixer les escriptores catalanes compromeses políticament i socialment, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans organitza aquest cicle de xerrades al voltant de la filologia en la nostra llengua.

Dimecres 9 de març. 20h Anna Murià; a càrrec de Iolanda Pelegrí, filòloga.

Recital d'Aina Huguet, actriu i llicenciada en Filologia Catalana.

Dimecres 16 de març. 19h Montserrat Abelló, recital i diàleg amb la presència de l'autora i Laia Noguera.

Dimecres 23 de març. 19h: Felícia Fuster, a càrrec de Lluïsa Julià, assagista i crítica literària. Recital de Mireia Vidal Conte

Dimecres 30 de març. 18:15 h Blai Bonet, a càrrec de Carles Rebassa. Recital de David Caño

Dimecres 6 d'abril. 19h Clausura del cicle, a càrrec d'Ara és demà, amb l'espectacle musical: *Vicent Andrés Estellés: Ací em pariren i acíestic*

Totes les sessions es faran a l'aula 0.1 de l'edifici Josep Carner de la Universitat de Barcelona
Organitza: Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans de l'Edifici Històric de la UB

Literatura i compromís II

- Cicle de xerrades -

Anna Murià
A càrrec de Iolanda Pelegrí, filòloga, i recital d'Aina Huguet, actriu i llicenciada en Filologia Catalana.
9 de març, 20.00

Montserrat Abelló
Recital i diàleg amb l'autora i Laia Noguera
16 de març, 19.00

Felícia Fuster
A càrrec de Lluïsa Julià, assagista i crítica literària i recital de Mireia Vidal Conte
23 de març, 19.00

Blai Bonet
A càrrec de Carles Rebassa i recital de David Caño
30 de març, 18.15

Vicent Andrés Estellés: Ací em pariren i acíestic
Recital poètic-musical a càrrec d'Ara és demà
6 d'abril, 19.00

C/ Arhuu 2-8, metro L1 i L2 Plaça Universitat
Universitat de Barcelona, Edifici J. Carner, Aula 0.1

FIGUERES

Dimecres 16 de març
Cinema: 'Sang al mòbil. El genocidi d'Àfrica'
20:30h Can Met.
C. St. Vicenç 30, baixos.
En el marc del VII cicle de cinema ambiental i solidari (veure *Expressions*)
Organitza: IAEDEN

GIRONA

Dimecres 9 de març
Taller de bici 'El tronxadenes'
16h Kan Kolmo. C. Del Carme, 41.
Organitza: Kan Kolmo

Divendres 11 de març
Taller de pa artesà
9h Kan Kolmo. C. Del Carme, 41.
Organitza: Kan Kolmo

Dissabte 12 de març
Xerrada-debat: Dones treballadores en lluita
19h Centre Cívic de Sant Narcís
Plaça de l'Assumpció, 27.
Amb una treballadora de Clece i l'economista Carme Díaz

GRANOLLERS

Dijous 10 de març
Concert: Aleppo Pine
21:30h Restaurant Llibreria Anònims
C. Ricomà, 57.
Organitza: Anònims

LLEIDA

Diumenge 13 de març
Calçotada Popular del Casal Ocell Negre
13h Plaça darrere el Centre Cívic Balàfia

Organitza: Casal Independentista d'Agitació Cultural L'Ocell Negre

MANRESA

Dissabte 12 de març
Xerrada: Experiència de la Cooperativa Mujeres Pa'Lante
18h CSO La Tremenda.
C. Salvador, 24-26.
En el marc del cicle Tremenda d'Economia, crisi i gènere
Organitza: Columna Clitoriana

PALAFRUGELL

Divendres 11 de març
Cinefòrum: 'Pan y Rosas' de Ken Loach
20h Ateneu de Palafrugell. C. Ample, 1.
Organitza: Plataforma Antipatriarcal de Girona

SANT ESTEVE DE PALAUTORDERA

Mercat d'Intercanvi
10h Davant del Restaurant Gessamí
Organitza: Ecoxarxa Montseny, El brot i la Sal de Palau
Més info: www.ecoseny.net/agenda.php

TARRAGONA

Divendres 11 de març
Xerrada 'Països Acratals: El silenci paper històric de l'anarquisme en la història comuna'
20h Ateneu Llibertari Alomà
C. Misser Sitges, 9.
Amb Xavier Díez
Organitza: Ateneu Llibertari Alomà

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Dijous 10 de març
Xerrada: Perquè el capitalisme és crisi: les dones contra les retallades socials
19h La Fornal. C. Sant Julià, 20.
Xerrada amb Blanca Rivas, advocada laboralista i secretària jurídica de la CGT.
Organitza: As. Cultural La Fornal

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA, 20 de març

Concentració internacional de solidaritat amb les dones revoltades dels països àrabs

12h Plaça del 8 de Març (Ciutat Vella)

Convoca: Comissió 8 de març 2011

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Ivan Bordetas i Anna Sànchez COAUTORES DEL LLIBRE 'CONSTRUÏNT LA CIUTAT DEMOCRÀTICA'

“La crisi és molt profunda, però els barris s'estan movent”

Les historiadores Ivan Bordetas (Rubí, 1981) i Anna Sànchez (Barcelona, 1981) són dues de les autores del llibre sobre el moviment veïnal a Catalunya titulat 'Construint la ciutat democràtica. El moviment veïnal a Catalunya durant el tardofranquisme'. Són joves, investiguen des de l'acadèmia, però, alhora, també actuen al carrer. Formen part del col·lectiu d'historiadors i historiadores socials Praxis i treballen pel Centre d'Estudis sobre les Èpoques Franquista i Democràtica de la UAB i, al mateix temps, militen al moviment veïnal del barri del Clot de Barcelona.

Iolanda Guillamot
entrevista@setmanaridirecta.info

El moviment veïnal es va acabar amb la cooptació dels partits i els ajuntaments dels anys 80?

IB: No es pot parlar de cooptació: gent del moviment veïnal s'incorpora a les institucions democràtiques, però no ens agrada parlar en termes de traïció. És cert que el moviment veïnal va patir un moment de crisi entre les eleccions del juny de 1977 i les de 1979. Crisi com a cruïlla. El moviment arriba amb una potència brutal, moltes propostes i un discurs democràtic nou, però viu un instant de paràlisi. Molts militants que estaven lligats a partits d'esquerres tenien les associacions veïnals com a espai de participació legal i van canviar les prioritats quan van poder fer política als partits.

“El nou moviment veïnal trigarà a ser un moviment social potent, però ho aconseguirà”

AS: També hi va haver molta desmobilització i deserció perquè molta gent estava lluitant per una democràcia participativa i no només per una democràcia representativa pura i dura, sense més.

IB: Vázquez Montalbán, que va militar al PSUC, ho diu clarament: teníem por del basisme desestabilitzador que representava el moviment veïnal. Era un moviment so-

NURIA CASTRO PRIETO

cial no controlat pel poder polític perquè era assembleari, horitzontal i sense consignes de partit.

Les associacions veïnals van ser una referència de la lluita anti-franquista i dels primers anys de la democràcia. Ara, però, cap on va el moviment veïnal?

AS: La gent activista i jove d'alguns barris mostra un cert recel a l'hora de participar a les velles associacions de veïns. Les veuen com una cosa del passat. Però es pot arribar a punts de trobada interessants. Si preguntem als vells militants de l'associació per temes concrets del barri, trobarem respostes coincidents amb els joves activistes. Cal trobar espais comuns. El nou moviment veïnal trigarà a ser un moviment social potent, però ho aconseguirà. Un dels reptes seria acostar-se a les persones noves que han arribat a viure a la ciutat i fer-les participar.

IB: El moviment veïnal ja va sortir de la crisi als anys 90 i va plantar cara al model Barcelona arran dels Jocs Olímpics i, després, contra el Fòrum de les Cultures. Ara hi ha lluites interessants i potents: l'Associació de Veïns de Ciutat Vella ha destapat la trama de corrupció del cas Palau, la gent de la Barceloneta ha aturat el pla dels ascensors i l'associació de Nou Barris encara manté una xarxa potent. S'acaba de renovar la junta de la FAVB i la CONFAVC continua convocant protestes. Els barris s'estan movent. La crisi és molt profunda, sobretot a alguns barris: famílies desnonades, obrers sense subsidis, avis ve-

nent els mobles... El moviment veïnal està donant i continuarà donant respostes davant la nova pobresa.

El barraquisme, simbòlicament, té noves formes a Barcelona avui dia?

IB: Sí, i tant! Salvant les distàncies. Les persones sense recursos, siguin migrants o aturats crònics, inventen estratègies de supervivència per poder viure el més dignament possible. I dignament vol dir tenir un sostre: encara que sigui un pis compartit amb deu o dotze persones, dormir en una fàbrica o al carrer. És un altre cop barraquisme, infrahabitatge o el fenomen dels rellogats.

Avui, com als anys 60 i 70, encara hi ha problemes greus en alguns barris. D'on venen?

AS: L'existència, actualment –o fins fa pocs anys–, de barris marginals com Can Tunis o La Mina és un procés que no té una relació directa amb el franquisme. Això no s'explica tant per la dictadura com per la democràcia. Hem de situar-nos als anys 80, amb l'entrada de la droga i el trencament del teixit social que existia anteriorment. Aquests barris, que havien aconseguit millores, tornen a viure en una situació de gran dificultat. Encara avui, en paguen les conseqüències amb la sida i els joves a la presó.

Les associacions veïnals es troben en una disjuntiva a les zones marginals: el veïnat pobre de la Vall d'Hebron protesta contra els drogoaddictes de la narcoala; el del Besòs no estima gaire la gent gi-

tana i el del Raval sovint xoca contra el veïnat estranger.

IB: Cal reivindicar la cohesió social. Abans, als 60 o 70, també hi havia problemes entre els veïns, la immigració, l'incivisme o la degradació de l'espai. El moviment veïnal ha de dir la seva amb un discurs propi. Quan parla de seguretat, no ha de parlar només de presència policial o de càmeres. Per exemple, al Raval, amb la campanya Volem un barri digne. Parlen de l'especulació o de l'expulsió de veïns? Els discurs veïnal ha de ser: “Estem junts, anem junts”.

AS: Els conflictes als barris calents existeixen, no es poden negar. El problema és que ens equivoquem amb l'enemic a batre. El culpable de situacions de misèria i degradació no sol ser el veí pobre del costat, sinó un de més amunt.

Com es van solucionar aquests conflictes veïnals als barris dels anys 70?

IB: La por davant l'estrany no és nova. Però, aleshores, la majoria de la gent va veure que els problemes no eren individuals sinó col·lectius. Es van adonar que només amb una acció col·lectiva podien solucionar-ho. Abans, l'enemic era més evident: els constructors, la dictadura, la policia franquista... I ells s'assemblaven més, es veien a sí mateixos com a classe obrera. Ara, però, la mobilitat de la gent, els barris dormitori i la poca identitat de barri han canviat la situació.

AS: Van crear un lema magnífic: “Ni tú ni yo somos nadie si tú y yo no somos nosotros”.

. LA COLUMNA

Dia Internacional de les treballadores del sexe

Montse Marien
opinio@setmanaridirecta.info

És possible que no sabéssiu que el 3 de març va ser el Dia Internacional dels Drets de les Treballadores Sexuals. Fins i tot als països on el treball sexual se li mateix no és il·legal, les treballadores sexuals pateixen tàctiques policials inadequades i, de vegades, il·legals, incloses la violència física i sexual, l'extorsió i la detenció il·legal. Malgrat els obstacles, els i les professionals del sexe a tot el món s'estan organitzant per reclamar els seus drets.

Segons la Federació de Dones Advocades de Kenya, a Kisumu, les professionals del sexe han sofert més abusos de mans de la policia que dels clients. La situació a Kisumu va canviar quan aquestes professionals van crear l'organització KASH per lluitar contra l'abús policial, que va obtenir el suport del cap de la policia provincial. Van triar deu policies i deu treballadores per formar-se com a educadors i van organitzar tallers de conscienciació, donant al projecte un efecte viral. Els vint educadors es va reunir cada dos mesos per discutir les dades que havien recopilat i dissenyar estratègies per fer front als patrons d'abusos.

Les professionals del sexe a tot el món s'estan organitzant per reclamar els seus drets

Fins i tot en contextos en els quals el treball sexual és il·legal, totes les treballadores tenen drets que han de ser protegits. La investigació ha demostrat que la criminalització del treball sexual s'associa amb la violència contra les seves treballadores, amb un menor accés a serveis de salut, amb els obstacles a denunciar els abusos dels drets humans i amb la manca de poder en la negociació del condó. Els governs han de reconèixer i abordar la relació entre les lleis que criminalitzen el treball sexual i les violacions dels drets humans que resulten d'aquestes lleis. El Dia Internacional dels Drets de les Treballadores Sexuals no es tracta només de garantir els drets de les treballadores del sexe, sinó de garantir els drets humans.